

žive! SLOVO

1993

3

ROČNÍK XXV

**KTO...
VERÍ TOMU,
KTORÝ MA POSLAL,
MÁ VEČNÝ ŽIVOT
A NEPRIJDE NA SÚD,
ALE PREŠIEL
ZO SMRTI
DO ŽIVOTA**

Jána 5,24

Chválorečenie - výraz lásky

Ako svoju lásku vyjadruje veriaci človek? Sulamitka, pred kráľom - zvodcom, vychvaľuje svojho priateľa: "Môj milý je biely a rumenný, výborný nad iných desiatistíc... celý je prežiadúci." (5,9-16) Chválospev milovanej bytosti samovoľne tryská z milujúceho srdca. Takú istú odozvu očakáva Boh zo strany človeka. "Daj mi čuť tvoj hlas," žiada si pastier od svojej snúbenice (2,14). Ak sláva je v tom, že sme milovaní, chválorečenie, výraz lásky, zjavuje a oznamuje túto slávu. Preto Boh povedal: "Každého, kto je nazvaný dľa môjho mena a koho som stvoril pre svoju slávu... ľud, ktorý si vytvorím, bude vyprávať moju chválu." (Iz 43,7.21)

Chvála na slávu Boha je účel, ktorý apoštol Pavol pripisuje vyvoleniu, prijatiu za synov, vykúpeniu Cirkvi a nášmu vyvýšeniu do postavenia dedičov Božích "... v Kristovi, ako si nás v ňom vyvolil..., predurčil, aby sme dostali právo synovstva prostredníctvom Ježiša Krista vo vzťahu k nemu samému, aby sme chválili slávu jeho milosti, ktorou nás omilostil v Milovanom... V ňom, v ktorom sme sa stali tiež dedičmi, predurčenými podľa predzvedenia toho, ktorý všetko uskutočňuje podľa rozhodnutia svojej vôle, aby sme boli na chválu jeho slávy... pre vykúpenie získaného vlastníctva na chválu jeho slávy." (Ef 1,4-14) Aj apoštol Peter stavia ten istý účel pred zrak Cirkvi. "Vy však ste vyvolení rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, ľud pre (jeho) vlastníctvo, aby ste zvestovali vynikajúce vlastnosti toho, ktorý vás povolal zo tmy do svojho predivného svetla..." (1Pt 2,9)

Počas celej večnosti chválorečenie bude jednou zo základných úloh nebeských obyvateľov: "... a neprestajne volali dňom i nocou: svätý, svätý, svätý Pán Boh všemohúci, ktorý bol, ktorý je a ktorý príde!" (Zj 4,8) "A spievali novú pieseň: Hoden si... Tomu, ktorý sedí na tróne, a Baránkovi dobrorečenie, česť, sláva i sila na veky vekov!" (Zj 5,9-13)

Cirkev už tu na zemi očakáva a vyhlíada svoje budúce a večné povolanie: bude oslavovať Boha a vyvyšovať Kristovu slávu. Na toto povolanie odpovedá osobným chválorečným svojich jednotlivých údov, ale najmä vtedy, keď sa zhromaždia na to, aby sa spojili v chválení a zveľebovaní.

V poslednej dobe sa akosi vytráca túžba vykúpených, aby aspoň raz v týždni v spoločnom obecenstve chválili Pána za vykúpenie účasťou na Jeho pamiatke. On nechce na prvom mieste prácu, jasne to vyjadril Marte pri návšteve Betánie. Jedného je treba - na prvom mieste vedieť sedieť pri Jeho nohách a počúvať Jeho slová. -v

ŽIVÉ SLOVO vydávajú Kresťanské sbory ve vydavateľstvi A-ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava. - Řídí odpovědný redaktor ing. Ján Ostrolucký s redakční radou. Adresa redakce: Ostrava 1, Lechowiczova 5, PSČ 702 00, telefon (069) 661 1346. - Administrace: Vsetín, Jiráskova 1817/72, PSČ 755 01, telefon (0657) 2930. - Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kč, jednotlivá čísla 10 Kčs. - Rozšiřuje administrace. Příspěvky na časopis můžete poslat na účet: Komerční banka Vsetín, č. ú. 6935-851/0100. - Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNĚ, Novinářská 7, Ostrava 1. - Snížený poplatek za tuto NOVINOVOU ZÁSILKU povolen SmŘS Ostrava č.j. 2126-84 ze dne 26. 4. 1984. Dohlédací pošta Vsetín. - Reg. číslo MK ČR 6480. ISSN 1210-6526..

Existujú prý kresťané, ktorí nevidia, že by mohlo existovať niečo takového ako ďábel. Každému čtenári tohto časopisu prý bude jasné, že taková naivita nemôže mať nič spoločného s realismom biblických Písem.

Jiní si jsou přítomnosti Zlého vědomi velmi dobře a bojí se ho. Bojí se, že někdy upadnou do jeho léčky. Vidí ho za vším ve všech. Lehce trefí na jisté exorcisty (vyháněče démonů), kteří s velkým halasem chtějí vyhánět ďáblы z lidí, obydlí i celých měst. Obojí se satanu velmi líbí, protože oba postoje jsou nebiblické. Skutečnost je jiná. Písmo svaté nám říká, jakou moc Satan opravdu má a co nemůže a nesmí.

Neutralita neexistuje

Od počátku by nám však mělo být zcela jasné: V duchovním životě neexistuje neutralita. Jsme buď Boží děti nebo děti ďáblы (1J 3,10). A když jsme se stali Božými dětmi, pak je Boží nepřítel také naším nepřitelem. Nesmíme se domnívat, že se můžeme beztravně procházet královstvím, které je ovládáno satanem (J 12,31). Svým obrácením jsme přece změnili strany, přeběhli jsme k jeho nejúhlavnějšímu nepříteli a nemůžeme proto očekávat, že náš bývalý vládce nás nechá jít v pokoji a bude nám srdečně přát pozeňání. Od chvíle našeho znovuzrození máme Otce v nebesích, to je skutečnost, zároveň však ale máme také nepřítel na zemi.

Nebezpečný protivník

Máme přitom co do činění s nanejvyšší mocnou duchovní bytostí, s knížetem, ovládající tento věk tmy (Ef 6,12):

Nevedeme svůj boj proti tělu a krvi, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.

Satan je velmi rafinovaný (Ef 6,11) původce každé lži a podvodu (J 8,44). Jako nebezpečný vrah krouží kolem

a hledá, koho by sehltil (J 8,44 a 1Pt 5,8).

Martin Luther to výstižně popsal ve své písni: "Moc a velká lest, hrozná zbraň jeho jest."

Ďábel je již svou podstatou mnohem mocnější než lidské bytosti a je nad naše možnosti. Proto musíme být vůči němu velmi opatrní. Spurgeon napsal: "Je prohanější, než nejmoudřejší - jak rychle spoutal Šalomouna! Je mocnější, než nejsilnější - jak důmyslně překonal Samsona! Ano, i muži podle srdce Božského, jako byl David, byli jeho svodem zavedeni do těžkých hříchů."

A naše porážky?

Není divu, když i my prožíváme duchovní porážky. Pokaždé, když padneme do hříchů, když se začneme hádat, když se u nás projeví touha dokazovat, že máme pravdu, nebo touha líbit se lidem, když láska ke světu (jeho systému) nebo k penězům a pýcha života nás přemohou, dosáhl satan vítězství.

Samozřejmě jej také nesmíme přeceňovat. Např. nikde není psáno, že může manipulovat našimi myšlenkami, nebo že nás může přivést k něčemu, co nechceme. Nemůže si s námi dělat, co chce. Nemůže se nás dotknout, jestliže mu to Bůh výslovně nedovolil (viz Job). 1J 5,18 se vztahuje na Joba, neboť o tom, kdo je zrozen z Boha, je psáno: "... a ten Zlý se ho nedotkne". To je na jedné straně nádherná zpráva. Na druhé straně nás to plně zavazuje. Nemůžeme se pak už vymlouvat podle vzoru: Satan mne přemohl, zlý mne svedl.

Anebo ještě hůře: temné svazky z mé minulosti mne k tomu vedly. Pro hřích není omluvy. Hřešit nemusíme, nemusíme reagovať tělesně. Byla to jedine naše vina, že jsme to učinili. Satan se sice bude pokoušet srazit nás na kolena. Má různé metody, na které se můžeme lehce nachytat:

Bude nás zastrašovat

1Pt 5,8: *Váš protivník, ďábel, obchází jako "lev řvoucí" a hledá, koho by pohltil.*

Bude nás obelhávat a podvádět

J 8,44: *Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži.*

Bude se pokoušet nás svést

Jmenuje se přímo Pokušitel (Mt 4,3): *Tu přistoupil pokušitel.*

Bude nám klást léčky

1Tm 3,7: *Musí mít také dobrou pověst u těch, kdo jsou mimo církev, aby neupadl do pomluv a ďáblových nástrah.*

Nemůže nás však nutit hřešit. Nemůže nás vůbec k ničemu nutit. Jestliže satan u nás uspěl, pak je to tím, že jsme mu to my sami dovolili. A pro to není omluva.

Odpor a vítězství

Existuje však odpuštění (1J 1,9). Proti tomu je satan zcela bezmocný. Tímto způsobem budou jeho údery zničeny.

A dokonce ani k hříchu nemusí dojít. Jako znovuzrození máme nové možnosti.

Náš nepřítel je sice velmi rafinovaný, ale má přesto určité zvyky a pracuje podle určité taktiky, kterou lze předem poznat. Z toho se můžeme naučit v určité situaci správně reagovat, "jeho úskočnost přece známe" (2K 2,11). Písmo nám uvádí následující možnosti:

Bdéllost

Té je třeba vždycky. Kdo si duchovně "zdrímne", bude velmi rychle jeho obětí. Proto začíná Petr své varování před ďáblem slovy "buďte střízliví, buďte bdělí!" Právě tak říká Pán Ježíš svým učedníkům (Mt 26,41): "Bděte a modlete se, abyste nepadli do pokusení. Váš duch je

odhodlán, ale tělo slabé".

Opatrnost

Musíme poznat, kdy se musíme pohybovat opatrně, abychom mu nedovolil vydobyt si určité výhody: 2K 2,11: "aby nás satan neobelstil". Souvislost textu je zde vůbec pozoruhodná - jde o znovupřijetí vyloučeného ze sborového obecnství.

Nenechat prostor

Měli bychom se naučit, jak vyloučit, abychom nepříteli nedali svým neopatrným způsobem života sebemenší záchytný bod (Ef 4,27) "Nedávejte místa ďáblu".

Útěk

Musíme pochopit, kdy je přiměřené utéci. Zde by byl jakýkoliv odpor zbytečný a končil by jen prohrou. 2Tm 2,22: "Mlácenčích pak žádostí utíkej!" Připomeňme si souvislost s Putifarovou ženou a Josefem.

Odpor

Na druhé straně však existují situace, kdy nelze ustoupit ani o píď (Jk 4,7): "Vzepřete se ďáblu a uteče od vás". (Ef 6,11): "Oblecte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům". Každému věřícímu bude zřejmě jasné, že mocné kníže temnosti od nás neustoupí, nemusí-li, není-li k tomu donuceno vyšší mocí. Byli bychom příliš slabí, abychom mu mohli odporovat. Je ale poražen, nemůže už dělat to, co chce. Vystoupíme-li proti němu ve jménu našeho Pána, nemá šanci. Přicházíme-li ve svém vlastním jménu, nemáme šanci my. Naše vítězství je založeno na důvěře našemu Pánu a na našem odevzdání se jemu.

Touto důvěrou (vírou) můžeme se postavit proti zlému a zvítězit nad ním. Současně smíme vědět, že se do tohoto boje nedostáváme sami, jak to říká Petr (1Pt 5,9): "Vzepřete se mu, zakotvení ve víře, a pamatujte, že vaši bratři všude ve světě procházejí tímž utrpením jako vy."

Karl-Heinz Vanheiden - Die Wegweisung

Jeremiáš VYVOLENÝ PROROK

"Prv, ako som ťa utvoril v lone matky, znal som ťa, a prv ako si vyšiel z života, posvätil som ťa za proroka... Všade, kamkoľvek ťa pošlem, pôjdeš a všetko čokoľvek ti prikážem, budeš hovoriť."

Týmito slovami Boh posielal Jeremiáša do ťažkej prorockej služby (Jr 1,5-10). Zvestovať Božiu vôľu jednotlivcovi, alebo celému národu nebola ľahká vec, proroci vždy museli počítat s opozíciou. Nie vždy, Božia reč, rada, alebo výstraha bola prijatá a uvedená do života. Nejednen prorok šiel s Božím odkazom v strachu a úzkosti o svoj život. Boh dobre vedel, že proroci sú vystavení veľkému riziku, ale Božie odkazy boli veľmi naliehavé. Museli byť donesené adresne, presne a načas. Prorok nesmel v odkaze nič pridať, ani ubrať, aj keď sa zdal niekedy nepochopiteľný alebo zbytočný. To Božie nevhodné u ľudí, bolo pre nich veľmi užitočné. Reakcia na Božiu reč bola poväčšinou záporná, odrazila sa na prorokovi, ten narieka: Som na posmech každého dňa, každý z nich sa mi posmieva." Boh pripravuje Jeremiáša, aby v Jeho službe počítal aj s horším: "Dal som ťa za posmech a čudoso". Starozákonní verní proroci aj novozákonní úprimní veriaci sú skutočne považovaní za bláznov (1K 4,9-10). Čudáci pre Boha - blázni pre Krista, ... ktorých svet nebol hoden... (Žd 11).

Prorok Jeremiáš žil asi 750 rokov pred našim letopočtom. Vystupoval v období štyroch kráľov: Joziáš - Joakim - Jehojakim a Cedekias. Mal zvláštne poslanie pre svoj národ, to musel vo veľmi ťažkých podmienkach splniť. Boh ho k tejto službe vy-

volil aj zmocnil. Je teda Božím poslom a splnomocnencom na prorockú službu. K tejto službe má od Boha danú zvláštnu moc a výdrž. Jeremiáš si je toho dobre vedomý a predsa v prorockej službe vychádza s báziou a trasením, lebo vie, že jeho národ je spurný dom. Snáč by radšej išiel oznámiť Božiu vôľu ďalekým pohanským národom. Boh ho však neposiela ďaleko za hranice, ale svojmu národu má oznámiť Božie poslanstvo. Oznamovať Božiu reč svojim najbližším je najťažšia úloha. Pán Ježíš to tiež skúsil a hovorí: Prorok nie je bezo cti, len vo svojej očíne.

Aký bol v tom čase duchovný stav národa Izraelského? Ak len trocha poznáme dejiny vieme, že doba v ktorej žil Jeremiáš, bola dobou najväčšieho celonárodného odpadnutia od Boha. Dominoval tam hriech vo všetkých podobách. Boh zjavil prorokovi ako na plátne celý ten porušený stav národa. Jeho prorocko je samá výčitka a napomenutie. Potom je 5 kapitol jeho plaču. Prorok Jeremiáš vidí budúcnosť národa v strašných farbách... vidí spustošenie Jeruzalema, kde nezostane kameň na kameni, vidí ako je ľud odvlčený do babylonského zajatia, vidí, ako sú rozptýlení do všetkých národov. Vidí to a plače nad svojím národom, nič iné už nemôže robiť. Boh sa nedá uprosiť, nasledujú sudy. Boh sa sice rozpomína aj na počiatkový stav tohto národa, akí boli poslušní a svätí. Ale postupom času sa zosvetáčtili a z tej prvej krásy a lásky k Bohu zostali len trosky. Bola to ich sláva minulosti, ale Boh nehladá na to, akí boli v minulosti, ale akí sú teraz.

Jeremiáš sa snaží odvrátiť Boží hnev, Jeho sudy, chce zachrániť svoj ľud: Burcuje svedomie kňazov a ostatného ľudu, kričí: Čiňte pokánie, odvráťte sa od svojich prevrátených ciest a obráťte sa celým srdcom k Bohu! Ako reagovali na jeho celonárodnú výzvu k pokániu? Pravda oči kole. Izrael bol už tak zatvrdnutý a vzdialený od Bo-

ha, že žiaden hriech, už nepokladali za hriech. Podľa ich mienky nemali z čoho robiť pokánie. Pyšný, sebavedomý človek, národ, nechce robiť pokánie, ťažko mu padne pokoriť sa a vyznať hriech. Radšej sa v zlosti oborí na toho, kto mu hriech oznámi. Tak to urobili aj Jeremiášovi. Zlost proti prorokovi prejavil ľud, chceli ho zabiť. (Jr 11,21). Potom si svoju zlost na prorokovi vylieva kňaz Pašchur, nezniesol napomenutie k pokániu. Zbil Jeremiáša a dal ho do väzenia (Jr 20,2). Proroka Jeremiáša viackrát zbili, trikrát bol vo väzení a dvakrát ho chceli zabiť. Len preto, že bol verným Božím prorokom.

Zamyslime sa, čo by dnes Boh skrze takého verného novozákonného brata - pro-

roka odkázal nám, nášmu zboru, kresťanom dvadsiateho storočia. To, čo nazývali proroci pred 2800 rokmi hriechom, je aj dnes hriechom...!

Áno, Pán posielal aj dnes, do našich rodín, zborov svojich verných prorokov, aby nám oznámili náš duchovný stav. Ako reagujeme na obvinenie z hriechu? Prijíname napomenutie, robíme pokánie z našich pokleskov, alebo sa pohoršíme na tom "prorokovi", ktorý nám to oznámil? Buďme poslušní a poddajní Božiemu Slovu, odkazu, ktorý zaznieva k nám dnes: "Tomu, kto prikrýva svoje prestúpenia, nepovedie sa šťastne; ale ten, kto vyzná a opustí, dôjde milosrdenstva" (Pr 28,13).

pk

Aby sme sa tam hore hodili

Možno už iba opakujem príbeh, ktorý som kedysi čítal v jednej úvahe v nemeckom kresťanskom kalendári:

"Istého brata, ktorý bol veľmi známy pre svoju angažovanosť v Božom dielle, postihlo ľudsky naozaj veľké nešťastie. Oznámili mu, že im vyhorel dom. Čo sa len natrápili, kým ho vybudovali a ešte nebol ani celkom splatený! Manželka a dve deti boli v tom čase na návšteve u príbuzných. Počas spiatocnej cesty autom havarovali. Všetci prišli o život na tejto zemi. Otrasy otec a manžel bezcieľne blúdili po uliciach mesta, kde predtým spolu šťastne žili. Slzy mu akosi samočinne stekali dolu tvárou. Na svojej potulke prišiel až ku stavbe nového kostola. Majstri otesávali kusy kameňov. "Prečo to robíte?" - opýtal sa ich človek z nášho prbrehu. "Otesávame kamene, aby tam hore, na kostelnej veži dobre zapadli, aby sa tam proste hodili," bola odpoveď majstrov kamenárov. Razom sa nášmu priateľovi vyjasnil zrak. Pochopil obraznú reč majstrov. Veď sám je tým kameňom, ktorý Pán Boh okrasáva, aby sa tam hore hodil...

Druhé dva príbehy sú nemenej známe a týkajú sa kríža, ktorý nesieme cestou za Pánom Ježišom. Istému kresťanovi sa snívalo, že jeho kríž je mimoriadne ťažký. Nech robil, čo robil, jednoducho ho nevládal niesť. A tak sa rozhodol, že z neho nejaký ten meter odpíli. Ako sa rozhodol, tak aj urobil. Hneď sa mu kráčalo ľahšie. Až naraz prišiel na koniec svojej púte, ku rieke Jordán. Pozerá sa po nejakom moste, no o moste ani chýru, ani slychu. "Ako sa len dostanem na druhý breh, do neba?" - uvažoval. V tom počul jasne Pánov hlas: "Prehoď svoj kríž z jedného brehu na druhý, bude ti slúžiť ako most." Pokúšal sa o to, no bolo to márne. Chýbal mu presne ten kus, ktorý pred časom odpíli. Zobudil sa

celkom prestrašený. Bol však aj rád, že to bol iba sen. Prvé, čo urobil, bolo, že napísal piesňový text "Nie, neodplím ani kúsok z môjho kríža."

Inej veriacej žene sa tiež snívalo, že nesie príťažky kríž. Prosila Pána Ježiša, aby jej dal nejaký iný, azda ľahší. Nuž, voviedol ju do akejsi miestnosti plnej všakovakých krížov. Brala na svoje plecía jeden po druhom a skúšala, či by sa našiel nejaký vhodnejší. Lenže jeden bol príťažky tiež, iný pridlhý, iný prihrubý. Konečne našla kríž, ktorý jej najlepšie vyhovoval. "Tento si ponechám," povedala Pánovi Ježišovi. "Dobre," hovorí On, "iba sa lepšie pozri. Je to práve ten kríž, ktorý si si tu nedávno odložila..."

Každý z nás si myslíme, že to máme najťažšie. Načo je to všetko dobré? V žiadnom prípade nám Pán Boh nechce ublížiť. Veď okrem toho, že je spravodlivý, je aj Bohom lásky. Jeho Syn Ježiš Kristus z lásky k nám šiel dokonca cestou utrpenia a potupnej smrti na golgotskom kríži. Či môže byť naša cesta iná? Slovenský kresťanský básnik Svetoslav Veigl v básni Tajomstvo kríža píše:

*Ježiš bez akejkolvek viny
ťažký kríž nesie
až na Kalváriu.
Ty by si chcel byť iný?
Bez kríža stvoríš
žitia harmóniu?*

Kedysi som sa s ľútosťou pozeral na orechové stromy, keď sme ich na jeseň "otľkali", aby z nich padali orechy. Až neskôr som sa dozvedel, že im to "otľkanie" vôbec neškodí. Naopak. Čím viac sa orech otľka, tým viac na budúci rok prinesie ovocia. Je to prirodzené, že nemáme radi údery, otrasy, akési otľkanie a obrusovanie z každej strany. Raz mi lekár musel obrusovať naraz asi 7 zubov. Bolo to veľmi bolestivé a nepríjemné. No bolo to preto, aby sa tam dal nasadiť nový mostík s perfektnými zubami. Služi mi už niekoľko rokov k plnej spokojnosti. Tak je to aj s nami, ako s objektami Božieho opracovania. Jeden potrebuje väčšie, iný menšie zásahy. To všetko preto, aby sme sa tam hore lepšie hodili.

Pýtame sa, aká je v tom všetkom radostná zvesť. Čo je na tomto všetkom pozitívne a aspoň ako tak príjemné alebo nádejné. Nuž, práve ten koniec: Prospešnosť pre Božie kráľovstvo už na tejto zemi a potom po celú večnosť v nebeskej vlasti. Tam naše otázniky budú celkom isto vygumované a nahradené výkričkami radosti a požehnaní. Potom už príde nad ďakovanie v speve novej piesne nášmu Bohu a Božiemu Baránkovi Pánovi Ježišovi, ktorý za nás zniesol to najväčšie obrusovanie, lámanie a údery. Predsa je Jeho dieľo najslávnejšie a má najradostnejší vrchol: Je oslávený Otcom, oslavuje Ho vykúpená Cirkev a všetky nebeské bytosti až na veky.

*A či už po zeleni, či púšťou vedie hneď,
ja pevne Jemu verím, hoc neviem rozumieť.
Za všetky Jeho cesty raz vospievam Mu vďak,
keď v nebesiach, tam doma, mi šťastím zvlhne zrak
a zviem už jasne prečo, ma viedol práve tak.*

Co je to hřích k smrti?

(viz 1J 5,16)

Tento verš patří k těm místům Písma, které řadě čtenářů působí potíže a které vyvolává otázku v nadpisu. Najít odpověď není snadné a už vůbec ne odpověď definitivní. Přesto však stojí za to se nad tímto místem zamyslet. Uvádíme dva z možných pohledů na toto místo.

Pohled 1.

Je zde řeč o hřichu, který není k smrti, a dále apoštol píše, že jest ovšem hřích, který je k smrti, za který nemáme prosit. Existuje tedy hřích, u něhož je cesta ke smrti neodvratitelná. Tak tvrdě píše Jan, "apoštol lásky", a to proto, že takový hřích je a nemůžeme jej zastít přátelským postojem. Jan bere hřích velmi vážně. Hřích dělí od svatého a živého Boha a už to je v nejvlastnějším slova smyslu "smrt". Je to pak jen logický důsledek, že existuje hřích, který je k smrti.

Protože ale předtím hovořil o hřichu, který není k smrti, okamžitě vyvstává otázka, které hříchy vedou k smrti, a které tak hrozné důsledky nemají. Ale to nám Jan neříká! Nevystavuje seznam, ze kterého bychom si mohli pro sebe nebo ostatní vyvodit, kterých hříchů se musíme vyvarovat jako "smrtných" a které nemusíme brát tak vážně¹⁾. Právě tím, že to takto formulujeme, okamžitě poznáváme, proč apoštol sborům takový seznam nedává! Nesmí totiž dojít k tomu, abychom si některé hříchy zlehčovali proto, že "nevedou k smrti"! Rozdíl v následcích totiž nespočívá v "těžkosti" či "lehkosti" druhu hřichu. Rozdíl je v celém příběhu jednotlivého lidského života. Naše odpovědnost roste s mírou poznání a plnosti milosti, kterou jsme směli zakusit. A tak může dojít k situaci, kdy hřích vede neodvratně a neodvolatelně ke smrti. Apoštol samozřejmě nedává ani církvi jako celku, ani jednotlivým věřícím

pokyn nebo právo o tom rozhodovat. Říká pouze zdrženlivě: "O takovém neřkám, abyste za něj prosili"²⁾. K vyslyšení modliteb totiž patří nezbytně přehled a ujištění o Boží vůli. Jestliže si ve vztahu k vině bratra, upadlého do hřichu, nejsem jist, že jeho hřích nevede k smrti, ztratila moje přímluva půdu pod nohama. Pán Bůh samozřejmě může i přes naši chybějící přímlovu zachránit bratra, kterého jsme již považovali za ztraceného. Je to výlučně jeho věc³⁾.

V následující verši chce Jan v církvi podtrhnout závažnost každého hřichu. Proto píše: **Každá nepravost je hřích, ale je i hřích, (který) není k smrti.** Nemůžeme v této větě s některými latinskými rukopisy a s Tertuliánem vyškrtnout zápor **není**? Pak by Jan napomínal církve se vším důrazem: myslíte na to, opravdu existuje hřích, který vede bez možnosti záchrany ke smrti, protože dělí od Boha. Ale právě to sdělil už v 16. verši týmiž slovy. Měl se záměrně opakovat? A nezdůrazní smrtelnou vážnost hřichu mnohem silněji tím, když církvi ukáže, že **každá nepravost**, které se dopouštíme, je hřích zaměřený proti Bohu, který nás od něho odděluje? Každá nepravost tedy zasluhuje smrt. Je to podivuhodná a zvláště důležitá skutečnost, že přesto každý hřích k smrti nevede, nýbrž že existují hříchy, které je možno odpustit a obmýt⁴⁾.

Pro pochopení tohoto místa je důležité, že list Židům 10,28 popisuje "svévolný hřích" v Novém zákoně takto: "Pomyslete, oč hroznějšího trestu si zaslouží ten, kdo pošlape Božího Syna a za nic nemá krev smlouvy, jíž byl posvěcen, a tak se vysmívá Duchu milosti." Na tomto místě by mohl být míněn i "hřích" v tomto zvláštním smyslu, jak bylo již zmíněno v 1J 4,4 a jak jej znázorňuje i známé místo v Žd 6,4-8. V celém listu je církve varována před gnostickými vlivy. Musely tedy být

velmi účinné. Jan varoval před "antikristy" a "falešnými proroky", kteří vylučují Ježíše (4,3). Tak může být pro Jana hřích k smrti, jestliže se bratr oddá těmto vlivům. Návrat k židovství se zřeknutím se Ježíše, znovu "křížovat Syna Božího a uvádět ho v posměch" (Žd 6,6) je ovšem ještě něco jiného. Kdo však Ježíše vylučuje, pošlapává svými nohama Božího Syna a popíráním jeho člověčenství znevažuje jeho kříž a krev, "zemře ve svých hříších" (1J 8,28 a Žd 10,29). Je možné, že Jan v těchto větách reaguje na otázky, které v církvi vyvstaly. Je povinností naší lásky modlit se i nadále za bratry, kteří se podle 2,19 od nás oddělili a přešli k novému hnutí? Anebo zde možnost přímlyvy končí? Apoštol by tak svým omezením přímlyvy za hřešícího bratra zcela konkrétně varoval před modlitbou za takové členy sboru, kteří se otevřeli "duchu antikristově" (4,3) a tím mu propadli.

Každopádně platí současně obojí: že moc a vyslyšitelnost modlitby je neomezená (v. 15) a že je přesto omezená (v. 14 a 17). Obojí patří k podstatě modlitby, že to není "kouzlo", ale opravdová "prosba", skutečný rozhovor se svatým Otcem, živým Bohem. Bůh zůstává Pánem, jeho vůle musí určovat naše prosby. Velká dětská důvěřivost a současná nesobecká, Bohu poddaná pokora charakterizuje pravou modlitbu. A právě proto Jan neuvedl nic konkrétního o "hřichu k smrti". Jen v rozhovoru s Otcem o hřešícím bratru můžeme dojít k jasnému závěru. I pro "odpadlíka" mi může Bůh dát důvěru k přímlyvě. A jestliže tuto naději nenabudu, radí apoštol od přímlyvy odstoupit. Staví přece všechny modlitby pod zorný úhel "radostné důvěry".

Poznámky:

1) Krátce po době apoštolské začalo v církvi rozlišování lehkých a těžkých hříchů, hříchů "připustných" a "smrtných".

"Smrtné" hříchy vedly nutně k vyloučení z církve a tím i z oblasti spásy. Byly to vraždy, cizoložství, smilstvo a odpadnutí. Později přísnost církevní kázně polevila. O této otázce se vedly vášnivé spory, které skončily plným vítězstvím laxního pokání. Nadále bylo možno činit pokání i ze smrtných hříchů. Proto se též přísní "Novitiani" v polovině 3. století oddělili od církve. Komplikované scholastické učení o pokání ukazuje jasně, kam se můžeme dostat, chceme-li na základě Janových slov sami určit, co je "hřích k smrti" a co jím není.

2) Bůh sám může v jednotlivých konkrétních případech další přímlovu výslovně zakázat, protože vzhledem k nakupené vině už nechce slyšet (viz Jr 7,16). U Abrahama jde Bůh až na nejzazší mez ochoty vyslyšet (1M 18,16-33). Obě místa nám ukazují, jak vážně Bůh bere opravdovou modlitbu!

3) V této souvislosti je důležité znát 1K 5,1-5. Pavel vybízí církve k ostrému zároku vůči členu, který se dopustil nemravnosti, "o níž nemluví ani pohané". A přece apoštol doufá v záchranu jeho ducha v den Páně! NZ je dalek jakéhokoliv "zákonického" výkladu. V tom jsou Pavel i Jan zajedno. Ale "modlit se" mohou jen tam, kde mám vírou jasno o Boží vůli.

4) V Izraeli se rozlišovalo sice mezi "hřichem s pozdviženou rukou", tedy vědomým a svévolným hřichem, a tím, co Pavel nazývá v Ga 6,1 "upadnutím do provinění". Ale ve Starém zákoně je hřích brán tak vážně, jak to říká Žd 10,28 v souhrnu: "Ten, kdo pohrdne zákonem Mojžíšovým, nedojde slitování a propadá smrti na základě svědectví dvou nebo tří svědků." Jistě, byla tím míněna tělesná smrt. Situace v Novém zákoně je jiná. Církve Pána Ježíše není jako Izrael státní organizací, která může uložit trest smrti. Zde jde o věčnou smrt, kterou má ve svých rukou jen Bůh. Proto už nemůžeme podle zákona Mojžíšova odlišovat "smrtné hříchy", tedy pro-

vinění podléhajíc trestu smrti, od "přípustných" hříchů. Proto ani nemůžeme hříchů, které byly podle zákona v Izraeli trestány smrtí, považovat za "smrtné hříchů" podle Janova dopisu.

Werner de Boor

Pohled 2:

Bible říká, že každý opravdový křesťan je chrám Ducha svatého (viz 1K 6,19). Jestliže někdo hřeší, neposlouchá Pána. To ovšem nezůstane jen tak. Pán Bůh se nás pokouší přivést zpět k sobě. Někdy musí použít i bolestivé výchovné metody, nejsme-li ochotni slyšet jeho hlas a poslechnout sami.

A ani tato výchovná metoda se pokaždé nesetká s úspěchem. Proto čteme také v 1K 11,30: "Proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných a mnozí umírají..." Protože se věřící ve chvíli znovuzrození stal údem těla Kristova, proviňuje se svým hříšným postojem na Něm. Není-li křesťan ochoten se při svém zřejmě hříšném postoji pokorit a činit pokání a Pán na něj dopustí nemoc, vedoucí k smrti, pak bychom se neměli v první řadě modlit o jeho uzdravení, nýbrž v první řadě o to, aby tato nemoc posloužila k jeho vnitřní nápravě.

Manfred Paul

Čo mi ešte chýba?

Po mnohých dňoch či týždňoch príprav nastal dlho očakávaný deň. Cesta na vytúženú dovolenku v zahraničí. Pretože nebol skúseným cestovateľom, pripravoval sa podľa rád skúsenejších. Mal vypracovaný presný zoznam vecí, ktoré by nemali chýbať v jeho kufroch. Skoro ráno sadol do auta a plný napätia sa blížil k hraničnému priechodu. Keď si odštal, lepšie povedané v aute odsedel menšiu kolónu, prišiel rad aj na neho. Pracovník colnice ho vyzval, aby vystúpil z auta a predložil mu cestovné doklady. Po chvíľke mu ich colník vrátil so slovami: "Ďalej žiaľ cestovať nemôžete. Musíte ostať doma." Zhrozil sa a zmohol sa iba na slová: "Čo mi ešte chýba?" Nechcel veriť vlastným ušiam, keď počul odpoveď: "Váš pas je neplatný." Závera hraníc ostala opustená a jemu neostávalo nič iné, len sa otočiť a vrátiť sa domov. Z pobytu vo vytúženej krajine nebolo nič. A bol už až na hraniciach. Ešte dlho nad tým uvažoval, ako sa to mohlo stať. Prišiel na to, že priatelia mu síce poradili, čo si má sebou zobrať, ale zabudli na to najdôležitejšie - či môže vôbec vycestovať. O rok bol už múdrejší. Mal všetko v poriadku a mohol ísť, kde túžil.

Podobný príbeh, ale s oveľa vážnejším zmyslom čítame v ev. Matúša 19,16-22. Píše sa v ňom o mládenčovi, ktorý mal túžbu získať večný život. Prišiel k Pánovi Ježišovi a pýta sa, čo dobrého má urobiť, aby sa mu táto túžba splnila. Keď sa dozvedá, že má zachovávať prikázania zákona, dáva odpoveď, že to všetko konal od svojej mladosti. Akoby však sám v sebe cítil, že je to nedostatočné pre získanie večného života, pýta sa nám už známou otázkou: "Čo mi ešte chýba?" Jeho uši i srdce počujú slová, ktoré ho zarmútili. "Ježiš mu povedal: Chceš-li byť dokonalý, idii, predaj svoj mojetok a daj chudobným a budeš mať poklad v nebi a poď, nasleduj mňa!" To, čo tomuto mládenčovi chýbalo, bol samotný Pán Ježiš. Jeho mal získať do srdca "zámenou" za majetok a túžba - večný život - sa mu mohla splniť. Neučinil tak (aspoň v danej chvíli nie a nevieme, či sa poučila a odchádza sklamaný a zarmútený. Bol tak blízko a predsa žiadny úžitok! Poslúchal síce kňazov a už od mladosti sa poctivo pripravoval na večnosť tým, že sa odriekal mnohých telesných pôžitkov a naozaj verne plnil zákon. Cieľ však nedosiahol. Chýbalo mu to najdôležitejšie - Pán Ježiš Kristus.

To sú teda dva životné príbehy. Jeden z dávnej minulosti a ten druhý zo súčasnosti. Aby sme sa však len neusmievali nad spomenutým dovolenkárom resp. nefutovali bohatého mládenca, ale zobrali potrebné poučenie, pozrime sa na seba a položíme si otázku: Nechýba ti nič? Mnohí iste okamžite zareagujete s odpoveďou: Ale áno, chýba mi zdravie, čas, peniaze, zamestnanie... Nie na tieto veci sa však pýtame. Jedná sa nám v zmysle uvedených príbehov o to, či budeš môcť pri ukončení svojho života na tejto zemi prejsť slobodne do nebeskej vlasti, alebo ti to nebude umožnené a ty sa budeš udivený ale i zhrozený pýtať: Čo mi ešte chýba? Roky sa svedomito na "cestu" do večnosti pripravuješ. Prijímaš rady zbožných priateľov, máš vypracovaný plán čo sa smie a čo nesmie, žiješ morálny život, tvoje náboženstvo je obdivuhodné, navštevuješ dokonca zhromaždenie veriacich ľudí. Proste si dobrý a je pre teba vlastne nepredstaviteľné, že by si sa do neba nedostal. A predsa sa môže stať, že z plánov a predstáv nebude nič. Kedy? No ak ti bude chýbať to najdôležitejšie. Znovuzrodenie skrze živú vieru v Pána Ježiša Krista, ako tvojho osobného Spasiteľa. Iba On jediný je "platným pasom" pre prechod do nebeskej vlasti či večného života, ktorého uznáva Božia spravodlivosť. Nič a nikto iný! "A Ježiš mu povedal: Ja som tá cesta i pravda i život, nikto neprije k Otcovi, len skrze mňa" (J 14,6).

A tak si nájdi po prečítaní týchto riadkov chvíľu času k hľadaniu odpovede na otázku: Čo mi ešte chýba? Polož si ju dnes, teraz, kým je čas a možnosť napraviť zabudnuté. Ak v svetle Božieho slova prídeš k záveru, že ti nechýba nič z toho, čo požaduje od nás ľud Boh, tj. živú vieru v Pána Ježiša a svedectvo Ducha Božieho tvojmu duchu, že si dieťa Božie, prežívaj radosť z prítomného i budúceho života (1J 5,11-13). Ale ak zistíš, že ti chýba to najdôležitejšie, čiň pokánie a uver v Pána Ježiša Krista.

va

Hľadání

Z celé té dlouhé řady lidí, kteří přicházeli z nejrůznějších pohnutek za Pánem Ježíšem - ať už tou pohnutkou byl osobní prospěch či prostě potřeby motivované fyzickou potřebou chleba, tělesného zdraví nebo zvědavou touhou vidět zázrak - vybouje jen několik jednotlivců, jejichž zájem byl jiný. Mezi ně patří i Zacheus, který "toužil vidět Ježíše, aby poznal, kdo to je" (L 19,3 - ek.př.). Už z toho lze soudit na motivaci jeho zájmu. Byla-li jí zvědavost, pak to byla zvědavost zdravě hledající, která ho přivedla až do samé blízkosti Pána Ježíše. Měříme-li lidským metrem, pak Zacheus byl úspěšným člověkem. Úspěšná kariéra v jeho občanském povolání s rukou v ruce jdoucím nedovoleným obohacováním se nejspíše staly zdroji jeho hmotného blahobytu. Zacheus byl bohatý. To mu nelze upřít. Ale měl pokoj v srdci, byl šťastný a vnitřně vyrovnaný? Toto bohatství mu s největší pravděpodobností scházelo. Mezeru, která byla v jeho srdci, zaplnil, až se osobně setkal s Tím, který vzbuzoval jeho zvědavost.

Zacheus je v záporném i kladném směru příkladem pro dnešní dobu, která otevírá dříve netušené možnosti pro schopné a podnikavé lidi. Kdo chce zkusit podnikat, má dveře naplno otevřeny. Je to však velké riziko pro ty, kteří by v této činnosti chtěli vidět smysl života, naplnění svých představ "úspěšného člověka" či zdroj brzkého bohatství. Toho všeho lze jistě dosáhnout, ale za cenu ztráty pokoje s Bohem. Příkladem "úspěšného Zachea" mluví jasnou řečí: je varováním, ale i pobídkou hledat "nejprve království Boží a spravedlnosti jeho" (Mt 6,33), ke kterým Pán přidá i to ostatní, co má být prostředkem, v žádném případě však ne smyslem našich životů.

hk

Náboženství - anebo Kristus?

...a nepřipodobňujte se věku (ř. aiónu) tomuto, ale proměňte se obnovením mysli své... (Ř 12,2)

Nedávno jsem byl na návštěvě v jedné křesťanské rodině. Po snídani mi hostitelka přistrčila knížku duchovních úvah a doporučila mi, abych si přečetl tu dnešní. Učinil jsem tak a zděsil jsem se. Když hostitelka viděla mé pohnutí, řekla: "Objevila to moje dcera dnes ráno.."

Ptáte se, proč jsem byl po přečtení "duchovních úvah" tak pohnut? Protože ta "duchovní" úvaha rozebírala téma oblékání křesťanů. Možná mávnete rukou, možná řeknete naopak, že to je téma důležité. Zkusme se nad tím zamyslet.

Úvaha byla uvedena stejným veršem jako náš článek, jen místo slova "věku" bylo uvedeno dle Kralické bible "světu". Není to rozdíl nepodstatný, jak dále uvidíme. Obsahovala myšlenky, že opravdový křesťan by neměl být oddán zákonu módy, že nepřítel upoutává především pozornost na obuv mladých sester a jejich punčochy. Nebezpečný a neduchovní může být dle autora střih vlasů. To tvrdil s poukazem, že ženě jsou dány dlouhé vlasy pro anděly (ať mi autor promine, ale ve verši 1K 11,10 to jaksi nenalézám. V originálním textu je řeč o tom, že žena má mít na hlavě projev autority, nejspíš mužovy, a to kvůli andělům. To však nejsou vlasy, ale naopak jejich zastření, jak napovídají textové varianty řeckého originálu), muži jsou prý dány naopak k ohyzdě.

Domnívám se, že autor nechtěně učinil svým článkem krok vedle. Nejen že Božímu lidu neprospěl, ale pomohl *přesouvat akcent, důraz* z podstatného na nepodstatné. V konečném důsledku se taková praxe jeví jako *protikristovská*. Vysvětleme si tuto myšlenku blíže.

Satan se snaží od starověku zastínit osobu Kristovu a nahradit ji u křesťanů čímkoli jiným. První velký útok byl na Kristovo božství. Křesťané mnohá desetiletí diskutovali o Kristu (ariáni), aby ztratili ze zřetele - KRISTA. Z Krista se stal *teologický problém*. Potom přišla na scénu Marie, dále svatí, obrazy, svátky, odpustky, Večeře Páně, křest, v našem století Duch svatý a jeho dary a žel oblečení. Největším zlem pro křesťana je *náboženství*. Forma nahradí obsah. Do tohoto bludu upadli Židé, takže jim Pán Ježíš musel vytknout: "Lid tento rty mne ctí, srdce pak jejich daleko jest ode mne. Ale nadarmo mne ctí, učíce učení a ustanovení lidská. Nebo opustivše přikázání Boží, držíte ustanovení lidská, umývání žejdlíků a koflíků a jiné věci těm podobné činíte. I pravil jim: Čistě vy rušíte přikázání Boží, abyste ustanovení svá zachovali" (Mk 7,6b-9). Židé si upravili Boží přikázání. Zcela potlačili jejich pravý smysl a zdůraznili jejich formální, vnější stránku. Dali tím jasné najevo, že jim chybí *vztah k Bohu, že Boha neznají*.

Zdroj náboženství je vždy v srdci člověka. Ježíš vytyká Židům: "Ale nechcete přijít ke mně, abyste život měli. Chvály od lidí nepřijímám. Ale poznal jsem vás, že milování Božího nemáte v sobě. Já jsem přišel ve jménu Otce svého a nepřijímáte mě. Kdyby jiný přišel ve jménu svém, toho přijmete. Kterak vy můžete věřit, chvály jedni od druhých hledající, poněvadž chvály, která je od samého Boha, nehledáte?" (J 5,40-44). Kristus zde vytyká Židům dvojí: jejich touhu po vlastní slávě a jejich nevěru. Sebeláska, touha vyniknout, být důležitý, vypadat jinak než druzí - to je náboženství. Kraličtí mluví o nábožnosti a pokoře *pošmourné*, která se projevuje zdánlivě velmi duchovně: neodpouště-

ním tělu, zdržováním se jídel, svátky a pokorou. Pavel však odhaluje pravý důvod tohoto náboženského *tělocviku*: *nasyčení těla (sarx)*. Ko 2,16-23. Je zcela jasné, že za tím vším se skrývá *nevěra*. **Bůh je úplně jiný, než si ho představují lidé. Nic od nás nechce, naopak, vše nám dává. Kristus je vrcholným projevem této Boží touhy nás obdarovat.** List Kolosenským pojednává nejprve o Kristu, jeho jedinečnosti, plnosti, kráse, o jeho vyvýšenosti nade vše, o jeho prvotnosti v církvi, o svobodě, kterou nám v něm Bůh dal, než pokračuje k odsouzení *náboženství*.

Kristus a náboženství nejdou dohromady. Buď přijmu Boží cestu ke spasení, ospravedlnění a posvěcení, kterou je Kristus - a k ní nemohu nic přidat, neboť zde je vše hotovo a je mi to z milosti dáno - nebo začnu vstupovat na cestu vlastních skutků či skutečků, zákonů a zákůnků, potom ovšem zůstávám bez Krista se svou vlastní spravedlností. A ta je, jak známo, před Bohem jako roucho ohyzdné.

Pozornost upřená na šaty, módu, jídlo, svátky, ale také na kritiku všeho a všech (např. duchovní hudby mladých či vůbec jejich služby, jak jsme mohli číst v jednom velmi kritickém článku jednoho křesťanského časopisu) svědčí o nedostatečném poznání Krista. Kdo si má čas všimnout vnějších projevů, nestojí většinou o ty vnitřní. A tak kamenuje Krista pro to, že nedodrží sobotu, a vůbec si nevšímá, že se jedná o Spasitele. Nepochopení milosti, nezáměr o Krista, neschopnost přijmout, že v Něm a skrze Něj a pro Něj jsou všechny věci, to je příčina náboženství. Kde je Duch Páně, tam je i svoboda. Svoboda ke službě, svoboda ke chvále, svoboda k životu. Pána nezajímá, co mám na sobě, pokud tím druhého neuvádím do pokušení. Jeho zajímá mé srdce. Skutky svědčí o kvalitě víry, ne délka sukně. Ježíš by do mnohých dnešních sborů nebyl puštěn, neboť by zcela jistě neměl na sobě perfektní moderní oblek s kravatou a bílými ponožkami (tento projev světa zatím u nás nikomu nevaří, v Rusku by vás do shromáždění s kravatou nepustili, protože "to je svět").

Vraťme se k úvodnímu verši: "A nepřipodobňujte se věku tomuto..." Kdy začal tento věk? Odpovědi mohou být různé: příchodem Jana Křtitele, narozením Mesiáše, jeho ukřižováním či letnicemi. Ale ať je to jak chce, nemáme se mu přizpůsobovat, je tedy zlý. Zamysleme se, čím je zlý? Čím je charakterizováno posledních 2000 let lidských dějin? Jsou to časy *člověka*, jeho osamostatňování od Boha, jeho velikosti. Člověk triumfuje! Pokrok, který provází těchto 2000 let, je spjat s nezávislostí na Bohu. Už v době Pavlově byli lidé nezávislí na Bohu, nezávislí i na božích řecko-římského Pantheonu. Pavel v Ř 1,22 říká: "Měvše se za moudré, blázní učinění jsou." Člověk nastupuje na stupeň nejvyšší. V náboženství vrcholí drzost člověka: snaží se spoutat Boha, strčit ho do "domů Božích", jít se na něj párkrát za týden podívat, patřičně se na to obléknout, abychom se mu vlichotili, sem tam mu přinesť nějakou tu úlitbu a zbytek života žít bez něho. Bůh, který by se ale nechal takto zmanipulovat, neexistuje. Pavel říká, abychom se nepřizpůsobili tomuto člověka zbožňujícímu věku. Máme se proměnit obnovou mysli, začít jinak myslet a poznat dokonalou Boží vůli. Duch svatý vede křesťana bezpečně, pokud mám s Bohem denní obecnost u Bible a na modlitbě. Nepotřebuji pak zákonictví ani náboženství, protože toto vedení Ducha svatého směřuje ke Kristu. On je mou hlavou, já údem jeho těla. On je můj pastýř, dokonavatel mé víry. On je nade vše, on přebývá skrze víru v mém srdci.

Nechci náboženství, chci Krista. Článek o oblékání není duchovní, ale tělesný. Důraz na vnější projevy shromažďování věřících, na uspořádání židlí ve shromáždění, na průběh

bohoslužeb, na kvalitu chleba a vína při Památce Páně, na rytmus hudby a výběr hudebních nástrojů, to vše jsou projevy tělesnosti, neboť za tím vším se ztrácí Kristus.

Ta šestnáctiletá dívka, o níž jsem mluvil na začátku, to chápe. Bojuje na kolenou za své spolužáky ve škole, modlí se za sbor, chce být jednou dobrou manželkou. Do shromáždění občas jde v kalhotách. Nedělá to z principu, ze vzpoury, ale prostě z praktických důvodů. Jsem přesvědčen, že jde-li s ní Kristus, je to v pořádku. Není-li v jejím srdci, i kdyby měla dvacet sukni a všechny až na zem, nic jí to neprospěje.

P.S. Mám raději, když jsou děvčata ve shromáždění v sukni. Mám to ale raději i mimo shromáždění. Děvčata v sukni se mi totiž více líbí.

pva

Můj návrat . . .

.... a kde som ja, tam bude aj môj služobník.

Vyrastala som s veriacou matkou a bratom, otec mi ako 4-ročnej zomrel. Mama nás vodila pravidelne do zhromaždenia. Keďže som mala vzdorovitú povahu, aj to, že by som sa mala obrátiť a Pána Boha poslúchať, mi bolo proti mysli. Pán Boh ale ku mne hovoril a ja som mala strach ostať tu na zemi, keby Pán Ježiš svojich zobral k sebe.

V jedenástich rokoch som išla na operáciu - slepé črevo po prasknutí, ale od bolesti mi bolo všetko jedno - aj to, že by som mohla zomrieť. O dva týždne som išla na druhú operáciu, ale to mi už nebolo jedno, či zomriem alebo budem žiť. Tak som sľúbila Pánu Bohu, že keď ma nechá žiť, tak sa obrátim. To ale ešte prešli dva roky, v ktorých mi to pripomenul, až som si uvedomila svoj život, v ktorom som musela veľa vykonaného oľutovať. Nakoniec som to Pánu Ježišovi vyznala a dala som mu svoj život, aby ho viedol.

Neskôr, v dospelosti som ale nebola spokojná s neaktivitou v našom zbore, tak stačilo malé nedorozumenie v zbore a odišla som preč.

Vrátila som sa po siedmich rokoch. Medzitým som sa potrápila s láskou na pracovisku. Láska bola jednostranná a stála ma veľa psychického trápenia, takže som musela z rovnakého podniku odísť.

Neskôr som objavila nový "obor", ktorý ma zaujal a pri ktorom som si myslela, že by som mohla Pána Boha osláviť. Bola to grafológia, určovanie povahy z písma. Mala som úspech a neskôr sa k tomu pridružilo už aj určovanie počtu a druhu detí podľa výkyvu prsteňa na retiazke. To som si už ale uvedomila, že je to veštenie a prestala som s tým, lenže následky sa dostavili a o nejaký čas som sa ocitla s halucináciami na psychiatrii. Napíchali ma útlmovými injekciami a o niekoľko mesiacov som sa musela liečiť.

Bolo to zlé obdobie, pretože lieky mi vymazali city a pocity a ostala som nekonečne prázdna, na čas sa mi postrácala aj pamäť a schopnosť koncepčne myslieť. Satan vo mne nastolil otázku, či sa mi oplatí tak žiť! Pán Ježiš ma ale oslovil a ja som pochopila, že ma chce mať naspäť v zbore, tak som sa tam vrátila.

V tom čase náš ústav nečakane rozpustili a ja som ostala na ulici. Pomocou istej sestry zo zhromaždenia, ktorá ma ani poriadne nepoznala som získala prácu a postupne,

ťažko a pomaly ma Pán Boh zo zlého stavu vyvedol. Dal mi tým všetkým vidieť svoj život z nadhľadu a musela som pochopiť, že hoci mi išlo vždy o záchranu ľudí pre Pána a Božiu slávu, nemohla som byť pre neho plne použiteľná pre to, na čo mi viackrát poukázal veršom - Bázeň Hospodinova je kázňou múdrosti...

Ani jeden deň od svojho obrátenia som od svojho Boha - Otca neodišla, lebo som ho veľmi potrebovala a On ma nenechal celkom iste, ani ma neopustil. Teraz mám túžbu tak žiť, aby som činila súd (rozlišovala dobré od zlého), bola milosrdnou (k druhým) a chodila v pokore so svojím Bohom.

Eva

BDĚTE

To je pokyn, který k nám zaznívá z řady míst v Bibli. Jak mu rozumět? Bdělost je opakem spánku. Je to stav, který úzce souvisí s ostražitostí, pohotovostí nebo připraveností na očekávanou událost. Je to stav, který je neodmyslitelný od některých povolání. Lze si jen těžko představit ve službě spícího vrátného, požárníka nebo vojáka. Ale bdělost lze otupit. Rutinérství, opakující se životní rytmus, očekávání něčeho, co se stále nedostavuje - to mohou být podněty snižující pozornost, které ve svých důsledcích způsobí útlum a vyvolají spánek. Vzpomínám si v této souvislosti na příhodu ze své vojenské služby. Po několikerém planém poplachu klesla ostražitost jednoho z vojáků pod takovou úroveň, že při následném dalším poplachu si natáhl na holé tělo jen maskáče, na boso skočil do kanad a do batohu si místo plné polní nacpal podhlavník. Když zjistil, že se nejedná o opakovaný planý poplach, ale že pluk vyjždí za třeskutého mrazu z kasáren do bojových postavení vzdálených několik desítek kilometrů, bylo už pozdě cokoli napravovat. Co tento mladý muž zkusil během dvou mrazivých týdnů v lese ve stanu bez teplé oděvu, bez nádobí na jídlo a ostatních bezpodmínečně nutných věcí, lze jen těžko popsat. Později potvrdil, že kvůli své nebdělosti, prožil nejkruťších čtrnáct dní svého života.

Výzva k bdělosti k nám zaznívá v imperativu z evangelíí i epištol. I my křesťané jsme vojáky, od nichž se vyžaduje kázeň, bdělost a ostražitost. Ne samoučelně, ale proto, abychom byli připraveni na příchod svého Pána, o kterém nevíme, zda přijde večer, o půlnoci nebo až ráno (Mk 13,35.36). Kež jsou nám v této věci příkladem pastýři, kteří pásli svá stáda na betlémských horách. Byli to oni, kdo bděli, a proto byli i první, kdo slyšeli zvěst o narozeném Spasiteli světa, a také první mezi těmi, kteří se s Ním setkali.

hk

Jsem věrný v ranním ztišování se před Pánem, dávám Mu prvotinu svého dne, aby mne mohl vyzbrojit pro celý den? Jak vypadá mé ranní ztišení, které určuje celý můj den? Otevírám uctivě nejdříve Boží slovo s prosbou za vedení a osvícení? Nezapomínám potom, že jen ten, kdo vyzná Pána i lidem jmenovitě všechny své hříchy a uvede do pořádku všechno, co stálo mezi Pánem a jím nebo mezi bližním a jím, může v plné moci konat kněžskou službu chválení a velebení Pána a přímluvných modliteb?

Knížečka ZRCADLO SVĚDOMÍ B. Schlinkové je k dispozici v našem vydavatelství

Božou stavbou ste... vybudovaní na základe apoštolov a prorokov, kde je uholným kameňom sám Ježiš Kristus. (1K 3,9, Ef 2,20)

Pozor, padá omietka!

Pozor, nebezpečenstvo úrazu!

Tieto a podobné nápisy sme iste videli na mnohých budovách. Čo je príčinou nebezpečenstva? Že sa stavba rozpadá, prípadne je nedokončená. Prečo?

Lebo bol porušený technologický postup, použité nesprávne materiály, alebo sa prejavil hľadajúci zub času. Výstižné príklady takýchto stavieb čítame aj v Biblii. Je to napríklad Babylonská veža (1M 11,1-9). Túžba a cieľ jej staviteľov neboli čisté. "Nože si vystavme mesto a vežu, ktorej vrchol bude siahať až do nebies" (v.4). Chcú "dočiahnuť" na Boha a snáď sa mu aj vyrovnáť. Takýto nový druh stavby však potrebuje nové stavebné materiály a novú technológiu výstavby. "A tak im bola tehla miesto kameňa a zemská smola im bola miesto vápna" (v.3b). A výsledok? Keď zostúpil Hospodin, staviteľ nebies a zeme, aby videl mesto a vežu, stavby synov človeka, musel ich okamžite zastaviť. Dôvod? Hrozilo veľké nebezpečenstvo. Boli to stavby nesprávne stavané. Stáli na základoch ľudskej pýchy a vzbury proti Bohu. "A Hospodin riekol: Hľa, je to jeden národ a majú všetci jeden jazyk, a toto je len začiatkom toho, čo budú ďalej robiť, a takto im teraz nebude prekazené v ničom z toho, čo si zaumienili robiť" (v.6). Hospodin zmiatol ich jazyk, jeden prestal rozumieť reči druhého a boli rozptýlení po tvári celej zeme. Takýto je teda výsledok stavby majúcej základ na niečom novom.

Iný príklad nám poskytuje príbeh o domoch na skale a piesku. Ten na piesku bol stavany proti mnohým stavebným zákonom. To, čo tak zreteľne vyniká, je skutočnosť, že jeho staviteľ nekopal do hĺbky, staval bez základu. Na zemi - piesku (L 6,46-49). Snáď ho k tomu viedol odhad či skúsenosť z okolitých stavieb, ktoré nemali pevný základ a predsa stáli. Stavba Babylonskej veže a mesta okolo nej i dom postavený na piesku majú veľa spoločného. V prvom rade neúspech. Je zavinený staviteľmi. Chcú niečo dokázať. Opterajú sa pritom o svoje schopnosti a pýchu predstihnúť tých druhých. Urobiť stavbu po novom, rýchlejšie, lacnejšie, s väčším efektom. Svedectvo o tom, že dom bol postavený na zemi ukazuje na povrchnosť. Práca je zameraná len na to, čo vidieť. Čo tam po základe. Veď ten aj tak nevidieť.

Akosi veľmi nás tieto myšlienky vedú k stavbe nie z kameňa a tehál, ale tej, ktorá má byť budovaná zo živých kameňov (1Pt 2,5). Prichádzame k rôznym "stavebným akciám", stretnutiam zameraným na to, čo vidieť očami, čo prináša snáď úľavu telu, čo však nerieši základný problém človeka - hriech. Počúvame (a mnohí z nás i videli) o divotvorných veciach a zástupoch nimi nadchnutých (ale i sklamaných) ľudí. Aký to kontrast s tým, čo vidíme a prežívame v obecnstve domáceho zboru. A tak si iste kladieme tie najrôznejšie otázky. Čo privedlo Cirkev resp. tú jej časť, ktorú osobne poznáme k dnešnej podobe, nami chápanej ako úpadok? Bola to skutočnosť, že naši predchodcovia - duchovní otcovia správne nechápali a bránili sa určitým otázkam ohľadne tak závažných vecí ako sú napr. pôsobenie a dary Ducha Svätého? Bolo to jednoduché nazvanie všetkého nového výrazom "nebiblické"? Alebo to bol konzervatívny prístup k ekuménii? A nehovorme len v minulom čase. Či sa aj dnes nechovajú naši starší bratia podobne? Hľadáme odpovede niekde v predchádzajúcich príkladoch. Nie sú mnohé dnešné "stavby" budované opuste-

Božia

stavba

ním resp. len povrchným chápaním právd Božieho slova? Nie je to len zameranie sa na niečo duševné, citové, čo vidieť očami a čo fascinuje? Nie je to len vytrhnutie niektorých veršov Písma bez chápania kontextu? Môže vôbec hriešny človek dosiahnuť vieru len na základe videnia alebo prežitia nejakých mimoriadnych vecí? Veď viera je presvedčením o veciach, ktoré sa nevidia (Žd 11,1). Bude to viera k spaseniu, ktorej základom je zabitý a zmŕtvychstály Kristus? Boh nikdy neodvolal jednoznačné svedectvo svojho Slova: "Lebo ak vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami a uveríš-li vo svojom srdci, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený" (R 10,14). Dnes sa však zvest' evanjelia hlása takou formou, že sú v nej smrť a vzkriesenie Pána Ježiša Krista spomenuté len okrajovo alebo vôbec nie. Ako potom môžu ľudia uveriť v Toho, o ktorom nepočuli? (R 10,14) A ako môžu prežiť znovuzrodenie, keď je im ich predchádzajúci život charakterizovaný akokoľvek, len nie je reč o hriechu? A čo pokánie? Stačí uveriť, že Boh uzdraví. A ak sa tak nestane, chyba je v tebe. Ak by to išlo takýmto spôsobom, tak potom nechápeme apoštola Pavla. Veď prečo on a jemu podobní chodili z miesta na miesto a s nasadením vlastných životov zvestovali Krista a to toho ukrižovaného? Načo tie nespočetné výzvy k pokániu a uvereniu v Pána Ježiša Krista za cieľom odpustenia hriechov a spasenia? Prečo Pavel necháva spolupracovníka Trofima nemocného v Miléte a Timoteovi (milovanému dieťaťu v Pánovi) pre jeho časté nemoci dáva len lekárske rady a neuzdravil ich? Veď Písmo hovorí, že apoštol Pavol uzdravoval. Nebolo by teda jednoduchšie činiť divy, ľudí rad radom uzdravovať (veď kto nie je nemocný?) a oni by verili? Nebudeme ďalej túto tému rozvíjať, len cítim tu rozpor medzi základmi učenia apoštolov stojacich z Božej milosti pri zrode cirkvi a mnohými "apoštolmi a prorokmi" dnešnej doby.

Nemám trúfalosť, aby boli tieto riadky napísané proti niekomu. Je to len pripomenutie toho, aby sme starostlivo sledovali časy, v ktorých žijeme a boli bdeli nad tým, čo nadchýna našu dušu. Nie všetko totiž, čo hovorí o Bohu a cituje Písmo, musí byť automaticky správne a užitočné pre duchovný rast. Veď aj uvažovanému príbehu o dome na piesku predchádzajú slová: "Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene a v tvojom mene démonov nevyháňali a v tvojom mene mnoho divov nečinili? A vtedy im vyznáam: Nikdy som vás neznal. Odídite odo mňa, činitelia neprávosti!" (Mt 7,22-23). Božie slovo nám hovorí, že "... to je dobré a príjemné pred naším Spasiteľom Bohom, ktorý chce, aby boli všetci ľudia spasení a prišli k poznaniu pravdy" (1Tm 2,3-4), ale "... preto že lásky pravdy neprijali, aby boli spasení, a preto im Boh pošle mocné pôsobenie bludu, aby uverili ľži..." (2Te 2,10-11).

Ako hľadiť na už spomínaný prístup našich predchodcov k Písmu? Nikdy nebudeme hovoriť o neomylnosti, ale ich opatrnosť a triezvosť je iste na mieste. Išli a idú do hĺbok Božieho slova a prichádzajú vždy k rovnakej Skale - Pánovi Ježišovi Kristovi. Takto, na Kristu budovaná stavba, kde sú stavebným materiálom živé kamene (znovuzrodení ľudia a nie len sympatizujúci s Ježišom preto, že boli svedkami niečoho výnimočného konaného v spojení s jeho menom) a kde je pojivom láska (nie niečo iné), nehrozí nebezpečenstvo rozpadu prípadne nedokončenia. Je to Pánova Cirkev, ktorú "nepremôžu ani brány ríše smrti" (Mt 16,18b).

Trápi nás stav Cirkvi a domáceho zboru? K náprave neprospeje len konštatovanie, že inde je to lepšie. Pomôcť môže len tvoje a moje pokánie a duchovné rozhorlenie sa pre prácu v diele Božom. Musíme byť živými kameňmi spojenými láskou s inými. Zabudovaní tam, kde nás chce mať Pán.

Přečetli jsme za vás. . .

Pořadník na Bibli

Nan-Ting. I přes dvousměnný provoz po šest dnů v týdnu dokáže tiskárna Bibli v Nan-Tingu uspokojit rostoucí poptávku po Bibli jen částečně. Mezitím podle zprávy paní Christy Dauthové, presbyterky jedné církve v Hanau, která pobývala v minulých letech v Číně a navštívila tam také tiskárnu, byl zaveden pořadník, aby bylo možno lépe uspokojovat rostoucí přání. Stále ještě ovšem není možno Bibli koupit v knihkupectví, sehnat se dá jen v církvích.

Podle Bibel-Report

Jsmo Pánu vděční za to, že u nás můžeme mít každý svou vlastní Bibli? Čtete si v ní pravidelně? Naši předkové ji museli mnohdy schovávat, aby o ni nepřišli, a přesto neopomenuli využít každé příležitosti, aby v ní hledali posilu, naději a pomoc ve svém životě.

Biblické texty teď ve více než 2000 jazycích

Stuttgart - přesně do 2009 řečí je přeložena alespoň část Bible. Vyplývá to z nejnovější statistiky světového svazu biblických společností v Readingu u Londýna. Od minulého roku přibýlo 31 řečí.

Celá Bible je nyní v 329, Nový zákon v 770, a jednotlivé knihy v dalších 910 jazycích. Současně se na světě pracuje na 609 překladech, resp. na revizích.

Ze sedmi jazyků, v nichž se poprvé objevila v roce 1992 kompletní Bible, jen tři pocházely z Indie. Lidé, jejichž mateřština se jmenuje Naga: Konyak, Sora a Zomi mohou poprvé číst kompletní Bibli ve svém jazyce. Kompletní vydání Bible se dále poprvé objevilo v řečích moderní Georgijštiny a Tajiku (v oblasti někdejšího SSSR), dále v Ibanu (Malajsie) a v masajštině (Kenia).

Většina překladů Bible je v Africe. Biblické texty tu byly přeloženy do 576 řečí. V Asii je to 498 překladů, v severní, střední a jižní Americe 418. V oblasti Pacifiku jsou biblické texty v 325 řečech, v Evropě ve 189. Závěr tvoří tři překlady do umělých řečí jako je např. esperanto.

Pro registraci nového překladu je rozhodující předloha tištěného exempláře. Počet všech řečí na Zemi experti odhadují na 3 000 - 6 000.

(Bibel-Report)

Senzace na jeruzalémském knižním veletrhu

Na 16. mezinárodním knižním veletrhu v Jeruzalémě bylo zastoupeno více než 1 000 vystavovatelů ze 40 zemí s více než 10 000 tituly.

Senzací na druhém největším knižním veletrhu světa po Frankfurtu bylo vydání všech nalezených kumránských biblických i mimobiblických svitků na mikrofilmu s více než 65 000 fotografiemi. Tak jsou nyní všechny "rukopisy od Mrtvého moře" přístupné nejen vědcům, ale také všem zájemcům k vytvoření vlastního názoru.

(Die Botschaft 7/93)

'Ale cokoli mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu...'(Fp 3,7)

Předajte Pánu Ježíši Kristu všechny oblasti svého života! Jeho moc a láska se mají rozvíjet ve všech oblastech vašeho života. Proto mu svěřte vše: své tělo, majetek, rodinu a hobby, svůj čas i svou budoucnost, zaměstnání a školu, prostě všechno.

ÚTRPNĚ se vytratil nám -
starý rok
když zavítal zas nový
by "o slepičí krok"
se trochu pohnout moh'
ten lid náš - nehotový!

CO dělení o kořist -
žebrákovi může dát
mniš radost -
novou sílu?

Kde optimismus -
pokoj brát
když každou ruku
nelze spojit k dílu?

Když blínem nenávisť
hořkne chléb
tvář zažloutlá

už neumí se rdít
a neústupná tvrdá leb
se nedá láskou obměkčit -
my nejdem
cestou rozdělení
když spojuje nás Bůh
vždy věrnou láskou bude v Ném
hřát druha - jeho druh!

KDO komu sloužit má
pro Boží slávu - čest?

Vždy čistou obětí rozezná
dlaň otevřená - nikdy pěst!
Nuž - draží bratři
oddělovat může nás
jen tato zem
však jednotná je
PRAVÁ CÍRKEV
když CESTU PRAVDU v KRISTU
s v ě d ě í
svým srdcem -
CELÝM ŽIVOTEM!

NOVOROČNÍ TOUHA

KDO rozdělit pak může
když věčnost spojuje
když září LÁSKA z kříže
když Pán ji zjevuje!
V ní žijme věrně spolu
je blízké
příští Páně . . .
On zve nás všechny
k společnému stolu -
a MOCNÉ JEHO RÁMĚ!

Misie kontra antropologie?!

Poslání našeho vzkříšeného Pána zní: "Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky" (Mt 28,19). To byl důvod, proč jsme zde v Brazílii pracovali 29 let mezi Indiány kmenů Pacaas-Novos.

Tenkrát to bylo poměrně snadné přijet do Brazílie jako protestantský misionář a získat povolení k činnosti mezi Indiány. Dnes misionáři, kteří chtějí pracovat mezi brazilskými Indiány, víza k trvalému pobytu už téměř nemohou dostat.

Právě teď, kdy píšu tento článek, nás zastihla zpráva, že mladá manželská dvojice, která zde chtěla působit jako misionáři (on je Američan, ona Angličanka), čeká v Brazílii už asi čtyři roky na toto vízum a pracuje již v jednom indiánském kmeni, byla vyzvána, aby během osmi dnů opustila Brazílii. Misionáři, kteří nemají v úmyslu pracovat mezi Indiány, musejí tuto skutečnost písemně potvrdit. Teprve pak získají snad po dlouhém čekání vízum.

Jak vysvětlit takový vývoj?

Indiáni vstupují stále více do světové veřejnosti. Reportáže v časopisech, v rozhlasu a v televizi k tomu dávají široký prostor. Lidé horečně hledají ztracený ráj a domnívají se, že ho našli mezi nahými lidmi z pralesa.

Vzpomínám si živě na to, jak k Indiánům kmene Pacaas-Novos přišel francouzský televizní tým a zklamaně odjel, aniž by vůbec filmoval, s příslovečnou poznámkou: "... vždyť jsou všichni oblečení..." Je známo, že Indiáni, když jim zaplatí anebo dají nějaké dárky, se svléknou a nechají se fotografovat nazí. A tak se světové veřejnosti zprostředkovává zcela překroucený obraz současného života Indiánů. Samozřejmě, pro oči unavené západní civilizací je to něco blahodárného vidět Indiány v jejich přirozeném okolí. Ale zdání klame! Jen ten, kdo žije mezi Indiány delší čas a pracuje mezi nimi, zjistí, že nežijí v ráji, ale že jsou ovládnáni duchovním strachem.

Mobilizace k "záchráně" Indiánů

Organizace jako jsou Survival International, Pro Indio, UNI, dále antropologové a dokonce i rockové hvězdy jako je Sting, se zasazují o Indiány. Rychle se sjednotili na tom, že kořenem všeho zla jsou misijní stanice, a proto se zkouší všechny prostředky odejmout jim povolení k práci v oblasti Indiánů.

Antropologové jsou většinou spjati s těžkými předsudky vůči misijní činnosti, takže není prakticky možné s nimi situaci objektivně posoudit. Za těchto okolností je sotva možno mluvit o smysluplném dialogu s nimi.

Koníček antropologů se jmenuje "kultura"

Misionáři jsou obviňováni, že ničí kulturu Indiánů, avšak moderní práce misionářů respektuje a oceňuje domácí kulturu Indiánů. Analyzujeme a učíme se jejich řeč, studujeme jejich kulturu. Na tuto vědeckou práci jsme byli školeni. Už pouhá tato skutečnost ukazuje, že máme o jejich kulturu zájem proto, abychom jim pomohli, a ne, abychom jejich kulturu zničili. Vyhotovali jsme školní materiály v řeči Indiánů a vyučujeme děti v prvních dvou letech v jejich mateřštině. Teprve pak pokračujeme dále ve výuce v úředním jazyce.

Mezi Pacaas-Novos Indiány jsme zjistili, že žáci, kteří se učili nejprve v mateřštině, se učí daleko lehčeji a mnohem lépe než ti, kteří byli od první třídy vyučováni v úředním

jazyce. Výsledek ukazuje, že vysoké procento těch, kteří se učili zpočátku v mateřštině, zakončilo úspěšně brazilskou základní školu od 1. do 8. třídy, v protikladu k velmi nepatrnému procentu těch žáků, kteří se učili jen v portugalské. Nesmíme zapomenout, že pro Indiány je brazilský úřední jazyk cizí řeč. Někteří antropologové se zasazují o to, aby se učilo jen portugalsky. Je tedy otázka, kdo nakonec ničí kulturu Indiánů! Určitě ne misionáři. Každý ví, že kultura je dynamická, žije, není statická. Ať už to chceme akceptovat nebo ne, kultura se obvykle přizpůsobuje novým skutečnostem.

Konají-li antropologové mezi Indiány své studie, pak indiánská kultura na tuto novou situaci reaguje. Pokus zavést Indiány zpět k jejich staré kultuře je proti lidské důstojnosti, která se má svobodně, bez nátlaku, rozhodnout pro anebo proti novému způsobu života (rozšíření pojmu kultura).

Izolace Indiánů podle deklarace antropologů zaručuje jejich přežití.

To je zbožné přání, které zavírá oči před skutečností. Při uzavření oblasti Amazonie je to jen otázka času, než se poslední nedotčení Indiáni, pokud vůbec ještě existují, setkají se sběrači kaučuku, zlatokopy a hledači drahokamů, dřevorubci, dělníky stavějícími silnice a usedlíky. K tomu přistupuje také ještě to, že již existující mohutné indiánské rezervace není možno hermeticky uzavřít od okolního světa.

Řešením zřejmě není izolace, nýbrž příprava Indiánů na mírové soužití s jejich okolím. To neznamená, že mají ztratit svou identitu, naopak, mají se naučit žít v přátelské koexistenci s neindiány v kulturní (duševně duchovní), hospodářské a politické rovině. V tomto procesu se jejich vlastní kultura neníčí, ale obohacuje.

Indiáni Pacaas-Novos žijí v této mírové koexistenci ve všech třech uvedených oblastech. Při posledních volbách (1992) ve svém okrese ovlivnili podstatně volební výsledky.

Indiáni nejsou lidé druhé kategorie

Plánují se projekty a mění se situace, aniž by se kdo vůbec Indiánů ptal, zda s tím souhlasí. Indiáni jsou lidé jako my a ve svém domácím prostředí nás dokonce vysoce převyšují. Bylo by to zlé vyvozovat, jaké přání Indiánů mají, jak myslí a jaké by mohli přinést návrhy, dříve než se s nimi jednalo. Je s podivem, s jakou samozřejmostí se mluví za Indiány a jak jsou degradováni na lidi druhé kategorie.

Častokrát jsou dotazováni jen jednotlivci. Nežádá se, aby dávali příslušné odpovědi. Většina Indiánů nemá možnost se vyjádřit. Tedy ani stopy po demokracii. Účel světí prostředky.

Jen jeden příklad: misionáři museli opustit oblast Indiánů, protože jen menšina z nich byla proti nim. Zdá se mi, že tato menšina byla zmanipulována zvenčí. Devět let byla zastavena výuka. Před dvěma lety poznal hlavní aktér této menšiny, že proto museli trpět jeho vlastní lidé a že ještě řadu let budou trpět. Zasadil se plnou silou, aby se misionáři mohli vrátit, aby vyučovali jeho lidi.

Jiné epizody ukazují, že misionáři, kteří byli připraveni vykonávat medicínské práce, museli opustit oblast Indiánů a že poté Indiáni umírali. A tak se ptám, jak dlouho budou muset Indiáni kvůli těmto ideologickým předsudkům některých antropologů a organizací trpět a zčásti platit vlastním životem? Zdá se mi, že střediskem činnosti těchto lidí vůbec není blaho těchto lidí, nýbrž že je to záměr bojkotovat činnost misionářů mezi Indiány, ať už to stojí cokoliv. Stojíme zde opět v duchovním střetu mezi světlem a temnotou. Kníže tohoto světa se pokouší o všechno, aby zabránil Indiánům v možnosti slyšet evangelium, radostnou zvěst o Ježíši Kristu.

Podle *Offene Türen 3/93* - Manfred Kern

Proč nekouříme?

Proč lidé vůbec kouří? O co je "ochuzen" ten, kdo nekouří?

Lidé zdůvodňují kouření různě. Někteří používají cigaretu jako povzbuzující prostředek, jiní zase naopak - pro uklidnění. Mnoho kuřáků se domnívá, že kouřením se chrání před nadměrným tloušťnutím. Jsou kuřáci, kteří tvrdí, že kouření jim pomáhá překonávat různé nepříjemné stavy, jako je deprese, nervozita apod. U většiny kuřáků se setkáváme s různými kombinacemi výše uvedených důvodů.

Kdybychom sesbírali všechny důvody, kterými kuřáci ospravedlňují svůj zlovyk, kdybychom je sepsali a vedle nich postavili všechny argumenty, jež hovoří v neprospěch kouření, pak bychom poznali, jak naivní a slabá je obhajoba kuřáků. Jako by neexistovaly ještě jiné cesty, jak se bránit nepříjemným stavům, než je vdechování škodlivých a otravných látek.

V cigaretovém kouří bylo zjištěno více než 500 chemických složek. Některé z nich jsou obsaženy v kouřových plynech, jiné tvoří pevné částičky kouře. Určité složky se vstřebávají přímo do krve, zatímco ostatní se usazují v dýchacích orgánech, kde vyvolávají podráždění, záněty, rozedmu a rakovinu.

Není v moci lékařů preventivně zasáhnout proti škodlivým následkům kouření. Neexistuje žádný filtr nebo jiné zmírnění, dostatečně účinné, aby zabránilo nezdravému vlivu kouření. Známe jen jeden prostředek, který je nejlepší a nejspolehlivější v boji proti jedovatému nikotinu a nezdravému kouření, a to je - nekouřit.

V Bibli čteme, že "žádný z nás nežije sám sobě a žádný neumírá sám sobě" (Ř 14,7). Tato slova vysvětlujeme předně v tom smyslu, že za svůj život neseme určitou odpovědnost před Bohem, naším Stvořitelem. Rozhodně však nezneužijeme tento verš, řekneme-li, že máme za svůj život a zdraví odpovědnost ve vztahu ke společnosti, ve které žijeme.

Lidská společnost je komplex, v němž je jeden člověk závislý na druhém. A my křesťané máme božský příkaz: "Vy jste sůl země. Vy jste světlo světa." (Mt 5,13.14) Máme-li tento Ježíšův příkaz přetlumočit do moderní řeči 20. století, potom to můžeme říci také takto: "Buďte dobrými lidmi i sousedy. Ochotně pomáhejte, kde je třeba pomoci. Buďte přátelští a obětaví ke všem. Ať lidé vidí vaše dobré skutky". Jak můžeme však vyplnit tento příkaz, jsme-li nemocní a jsme-li odkázaní na pomoc a dobré skutky těch, kteří žijí kolem nás? Jak se můžeme obětovat ke službě bližnímu, když jsme si vlastní vinou podlomili zdraví?

A co Boží příkaz "Nezabíješ?" Máme právo zabít pomalu sami sebe? Je nám dovoleno den po dni, pomalu, ale soustavně zkracovat svůj život požíváním škodlivin a jedů?

Z biblické zvěsti víme, že to nejcennější, co na této zemi Bůh má, jsou lidé, které sem postavil jako korunu stvoření. I když člověk padl a poskvrnil se hříchem, přesto Bůh touží po obcenství s ním. Člověk byl stvořen k Božímu obrazu a Bůh chce v lidech opět obnovit tento hříchem porušený obraz. Bůh touží po spojení a společenství s člověkem. Pavel napsal ve svém dopise křesťanům v Korintě (1K 6,19-20): "Zdaliž nevíte, že tělo vaše je chrám Ducha svatého ve vás? Kterého máte od Boha a nejste sami svoji. Nebo

koupeni jste za mzdu. Oslavujte tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou."

"Vaše tělo je chrámem Ducha svatého... Nejste sami svoji... Oslavujte Boha tělem svým". Moje tělo - moje ústa, moje ruce, můj hlas a všechno, co mám - je Božím chrámem. Všim tím chce být Stvořitel oslaven. Mohu být chrámem Ducha Božího, když se vláčím světem s podlomeným zdravím, s páchnoucími ústy, zažloutlými prsty a zuby, zhrubým hlasem, kašlající a zotročený nikotinem? Co je to za Boží chrám, když se z něho neustále valí cigaretový dým?

A co peníze, které lidé obětují svému zlovyku? Podle oficiálních statistických údajů má Československo v Evropě smutný primát - jsme na prvním místě ve spotřebě cigaret. Ročně se jich u nás vykouří asi 20 miliard.

Dejme tomu, že jsem průměrný kuřák a vykouřím těch svých dvacet cigaret denně. Za měsíc obětují na oltář svého "otrokáře" asi 250,- Kčs. Že to není tak mnoho? Za měsíc možná ne, ale já kouřím celý rok - a to už jsou tři tisíce korun. A začal jsem kouřit sice o něco později než ostatní - až v osmnácti, ale zato nemíním přestat. Vydržím-li to do důchodu, pak mne kouření bude stát "pouhých" 126 000 Kčs. To je částka, kterou u nás průměrný kuřák během svého aktivního života promění v dým.

Díky Bohu za to, že nejsem kuřákem, a proto je tato statistika pro mne jen výstražným varováním.

Nekouříme a víme, že nejsme o nic ochuzeni. Zásada abstinence pro nás křesťany není břemenem, ale projevem osvobození a zdravého života.

cvh

Poznámka redakce:

Možná, že řada z našich čtenářů si pomyslí, že tento článek patří spíše někam jinam - třeba do protikuřáckého letáčku do ordinace lékařů, ale myslím, že má v dnešní době co říci více lidem. Přicházejí mezi nás noví lidé, takoví jací jsou, hledají odpuštění hříchů, pokoj, bratry a sestry, pochopení a obcenství. Ale přicházejí také se svými návyky a obyčejí. Je to normální a přirozené. Považujeme za užitečné jim říci, že Pán Ježíš přišel nejen je očistit od hříchu, ale také zbavit se i podobných zlovyků a závislosti. "Jestliže Vás Syn vysvobodí, budete skutečně svobodni".

Čo bude potom

V týchto pochmúrnych skoro už zimných dňoch, viac ako inokedy predtým, myslíme na našich drahých zosnulých. Myslíme na obzory večnosti, myslíme na to, kam pôjdeme, keď sa skončí doslova náš výlet na túto zem. Sme tu naozaj veľmi krátko. Iba sa rozhlíadame, čosi prežijeme,

me, väčšinou však veci smutné a bolestivé a odchádzame... Niekto si myslí, že je definitívny koniec, žiadny "druhý svet" neexistuje, bude to prosto večný spánok, no väčšinu z nás trápia otázky, čo bude potom, po smrti.

Nedávno sa robili v Taliansku a v USA prieskumy verejnej mienky na otázku "Veríte v posmrtný život?" V Taliansku odpovedalo vyše 60 % opýtaných "áno". V USA to bolo vyše 65 %. Podľa štatistických zistení na Slovensku je takmer 85 % veria-

cich. Tí všetci čosi už len vedia o záhrobnom živote i keď skutočnú istotu o tom, že po smrti pôjdem do neba, majú žiaľ, iba máloktorí.

O večnom živote veriacich s Pánom Ježišom Kristom je v Novom zákone pomerne veľa zmienok. Sú to pre nás radostné správy, naozajstné slová potešenia. Uvedme si aspoň tie najznámejšie:

Keď ešte bol Pán Ježiš na tejto zemi, prišiel raz k nemu akýsi bohatý mládenec a opýtal sa ho: "Učiteľ dobrý, čo dobrého mám konať, aby som dosiahol život večný?" Pán Ježiš mu odporučil zachovávať prikázania a ešte: "Ak chceš byť dokonalý, choď, predaj čo máš a rozďaj chudobným, a budeš mať poklad v nebi. Potom sa vráť a nasleduj ma!" Mládenec tak neurobil a odišiel smutný... Vedel však, že je večný život a chcel čosi urobiť, aby mal istotu, že bude naozaj večne žiť zrejme v nebeskom blahobytie a šťastí. V podstate však nemal odvahu a ani dosť síl zbaviť sa pozemského majetku, aby mal večnú radosť z pokladu v nebi. Koľkí sa mu v tejto veci podobáme! Je pravda medzi nami aj veľa nezamestnaných, chudobných, mnohým hrozí krach podniku a azda aj túžime po celkom inom majetku v nebi. Týmto Pán Ježiš radí: - Nechajte všetko tak, nasledujte ma. Nasledovanie Krista začína pokánim, vyznaním hriechov, obrátením sa od záhuby k večnému životu s Pánom Ježišom Kristom. Potom príde nasledovanie a istota, že nás On dovedie k večným nebeským pokladom. Tým, ktorí sa rozhodnú pre Ježiša Krista, On sám sľubuje: "Lebo každý, kto opustí dom alebo bratov alebo sestry alebo otca alebo matku... alebo polia pre moje meno, stonásobne viacej dostane a dosiahne večný život." (Mt 19,29)

Evanjelista Lukáš v 16,9 zaznamenáva tieto slová Pána Ježiša: "... robte si priateľov z márnej mamony, aby vás, keď sa pominiete, prijali do večných stánkov."

Apoštol Pavol píše do Korintu v 2. liste 5. kap. od prvého verša: "Veď vieme, že keď sa stánok nášho pozemského prýbytku zborí, máme v nebesiach domov od Boha pripravený, prýbytok to nie rukou zhotovený, ale večný." To je predsa ohromné potešenie pre veriaceho, ktorý sa pýta, čo bude potom a kde sú naši milí, ktorí od nás odišli. Je to jasná reč: Potom, keď zomrieme, budeme večne v nebeskom domove.

Aj apoštol Peter hovorí o úžasnej večnosti tých, ktorí sú vykúpení drahou Kristovou krvou: "A Boh, nadovšetko milostivý, ktorý vás skrze Krista Ježiša povolal do svojej večnej slávy, nech vás po tomto krátkom utrpení zdokonalí a utvrdí, posilní a postaví na pevný základ!" (1Pt 5,10) V 2Pt 1,11 píše: "Preto, bratia, tým viac sa usilujte (dobrými skutkami) upevniť svoje povolanie a vyvolenie! Ak toto robíte, nikdy neklesnete a bude vám celkom otvorený prístup do večného kráľovstva nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista." Vráťme sa ešte do Jánovho evanjelia. Tu je najviac priamych rečí Pána Ježiša o tom, čo bude potom, keď sa tu skončí naša "misia":

"Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nik, čo uverí v neho, nezahynul, ale mal život večný." (3,16)

"Veru, veru, hovorme vám, kto počúva slovo moje a verí tomu, ktorý ma poslal, má život večný a nebude odsúdený, lebo už prešiel zo smrti do života." (5,24)

Nuž našou súčasťou hlavnou úlohou nie je s obavami hľadiť, čo bude potom, ale počúvať Božie slovo a veriť Bohu, veriť Jeho Synovi Ježišovi Kristovi. Vo viere je aj naša blažená nádej, že potom nebude záhuba alebo úplne nič, ale bude to prechod zo smrti do nádherného a večného života. Nech sú to aj pre nás dnes slová potechy a nádeje.

jk
Poznámka: Biblické verše boli čerpané z prekladu biblickej komisie z roku 1952.

Z Moravy až na koniec Evropy

Tak bychom mohli nazvať turné pěveckého sboru ze Severní Moravy a Slezska do SRN a Holandska, které je faktograficky popsáno v oddílu Zprávy ze sborů.

V tomto článku se chceme spíše sdělit s motivem této cesty a dojmy, které jsme na ní získali.

Předně tedy, kdo cestoval: pěvecký sbor složený ze zpěváků z Českého Těšína, Karviné, Havířova a Těrlicka (doplňeny o jednotlivce z dalších sborů) pod taktovkou bratří Zabystřanů.

Soubor zpíval kromě českých písní také písně v jazyku německém a anglickém, což bylo vždy vřele přijato tamějšími věřícími.

Pokud jde o cíle: Na začátku bylo pozvání bratří z Wiedenestu, kteří celou cestu organizovali a zajišťovali. Ti měli cíle v podstatě dva: Jednak využít této možnosti, aby věřícím z našich sborů názorně předvedli misijní práci v praxi a získali je pro ni a pak dále, aby využili obdarování našich zpěváků ke službě u nich a to jak pro sbory samotné, tak i pro veřejnost. Proto využili k oznámení o vystoupení jak letáčeků, tak i inzerátů v místním tisku. Pro nás to byla snaha navázat a udržet bratrské vztahy s bratřimi a alespoň trochu se odvděčit za jejich bratrskou lásku, kterou nám po řadu let prakticky prokazují, ale také naučit se, jak lze využívat příležitosti k službě.

A nyní k postřehům a dojmům:

První dojem - je to vynikající věc, uspořádat zájezd věřících. To vůbec nemusí být zájezd do ciziny, stačí doma, v rámci možnosti. Takový zájezd za "hranice všedních dní" společně se spoluvykoupenými, staršími i mladšími umožní lépe se poznat i v těch naprosto banálních situacích, ale i v situacích krizových, kdy se něco zapo-

mane, když se prodlouží nečekaně doba odjezdu atd. Velmi na mne zapůsobilo, když jsme si před odjezdem v autobuse přečetli společně oddíl z Písma a ztišili se k modlitbám a pak jsme vyjeli na cestu. Možná, že pro někoho to není nic nového, ale pro jiného to může být podnět k následování. Je zajímavé, že zde byli mladí studenti a studentky i starší pánové a dámy, a že přesto jsme zažili báječnou možnost koexistence a přesvědčili se o tom, že to, co Bible říká o spolužití generací, není jen neskutečné přání, ale že je to možné i v našem životě.

Nezapomenutelným dojmem byla Biblická škola a misijní dům ve Wiedenestu. Příklad úsilí o zvěst evangelia všemu stvoření. Na jedné straně možnosti ke studiu, o jakých se našim vysokoškolským studentům ani nesní. Na druhé straně všude dýchá praktičnost, skromnost (např. po obědě se pije čistá pramenitá voda) a plné nasazení v práci pro Pána. Dojímavý byl pohled do skladiště, kde se shromažďoval materiál pro misiji - aktuálně do Tanzánie. Několik přepravních velkokontejnerů materiálu všeho druhu, šatstvem a prádlem počínaje, přes jízdní kola, součásti automobilů či stavebního materiálu. Vše pečlivě připravené podle seznamu potřeb. Příkladně organizační úsilí, s nímž se vše třídí, balí a zasílá tam, kde tyto věci mají cenu zlata.

Pro řadu z nás byl nový pohled do zákuulisí práce pěveckého sboru na takovém turné. Přál bych jej řadě lidí, zejména těm, kdo jiným závidí. Je to týden, kdy jsou lidé v neustálém pohybu, kdy mají pro sebe jen minimum času. Dopoledne chvří na údržbu slavnostního oblečení, nejpozději pak po obědě vyrazit na cestu. Absolvovat prohlídku pamětihodností (obvykle s vystou-

pením na zámku či v parku), pak hned do koncertního sálu, připravit nástroje, vyzkoušet akustiku, přecvičit obtížné partie a nacvičit nástup a odchod.

Tady v zákulisí člověk vidí všechno zcela jinak. Zde prožívá v plném rozsahu útoky nepřítelů, zde hrají svou roli nervy. Na jedné straně člověk prožívá, jak ošidná je rutina a jak se nevyplácí spoléhat na to, co umíme. Najednou to, co děláme už tolikrát a domníváme se, že to musíme zvládnout, totálně selže a my jsme rozčarováni.

Pak následuje duch kritiky. Proč to děláme právě takto. "Proč to dělat, když víme, že to pokazíme?"

Ruku v ruce s duchem kritiky se projevuje i duch malomyslnosti. "To nezvládneme... Přece se tu nebudeme ztrapňovat..."

Ale na druhé straně jsme se naučili jedné velmi důležité lekci: Jistěže je nutné pilně cvičit a pracovat na tom, aby bylo provedení co nejlepší. Ale neméně důležité je ztišit se před začátkem a společně prosit Pána o požehnání a milost pro chvíli obecnství, aby On mohl být oslaven. Přítomnost Páně je důležitější než preciznost provedení. Ta totiž dovede překrýt i drobné nedostatky, kterým se nelze vyhnout. Radostná atmosféra obecnství není totiž ničím nahraditelná. A my jsme takové chvíle směli prožít!

Pak přišly chvíle vystoupení a po nich vždycky chvíle neformálního obecnství, kdy se posluchači s námi chtěli sdílet, jak to jen jazykové bariéry dovolovaly. Setkali jsme se s řadou sudetských Němců, kteří si přišli poslechnout české zpěváky. A pak přišli, aby nám pověděli, že jsou s naší zemí nějak spjati, že se buď někde u nás narodili nebo že tu žili. A navzdory politikům bez jakýchkoliv výčitek, bez hořkosti a bez nároků na satisfakci. Chtěli se s námi setkat...! Koncert si také přišlo poslechnout několik Čechů, kteří zde dlouhodobě žijí a přečetli si v novinách o koncertu českých

zpěváků. Tak jsme se setkali s manželským lékařským párem v Holandsku, oba byli dojati nejen zpěvem a hudbou, ale očividně zasaženi i Božím slovem.

V Holandsku jsme se setkali se starým bratrským zvykem nazývat sborové domy biblickými jmény (Rechobot v Staatskanaal a Hebron v Emmenu). Člověk si mimoděk musel vzpomenout na kapli Gedeon a Bethesda v Bristolu v minulém století na počátcích bratrského hnutí.

A na co nemůžeme zapomenout, je misijní zaměření bratří v Holandsku. Bratr Jan Mulder, který se o nás v Holandsku staral, se nás poslední večer zeptal, kdy budeme my u nás v České republice vyslat misionáře. Byli jsme poněkud zaskočení a pokoušeli jsme se mu vysvětlit, že po 40 letech náboženské nsvobody u nás potřebujeme především zvěstovat evangelium v našem domově, v bezprostředním okolí. Souhlasil s námi, ale ne úplně. "Měli byste vyslat misionáře..." řekl nám.

"Máme totiž zkušenost, že sbory, které jsou misijně zaměřeny, zůstávají živé... Musí nést odpovědnost za misionáře, kterého vysílají, musí se naučit dávat peníze..."

A v tu chvíli jsme si uvědomili, jak velmi postihla celková devastace společnosti i nás ve sborech, jak deformovala naše myšlení. Po celá desetiletí jsme byli patřičně hrdí na to, že jsme "chudou církví", že zde nemáme "místa zůstávajícího", že zde jsme jen "hosté a příchozí".

Byla to pravda, ale ne celá. Platilo to jen pokud šlo o společenství jako celek. Neměli jsme nic a také jsme neměli ani co ztratit. Něco jiného ale bylo, pokud se jednalo o jednotlivce. Tady se už mnohdy nedalo o "hostech a příchozích" vůbec mluvit. Svůj život jsme měli mnohdy zabezpečen více než slušně. A ve srovnání s lidmi v jiných zemích, kde mnohdy nemají co do úst...?

Dnes se ale doba podstatně změnila. Dnes je možno využít možností a dát Pánu k dispozici to, co mu právem patří. Vždyť jsme jen správci toho, co nám Pán svěřil. To, co máme, není náš "soukromý majetek".

Otázka: "Kdy vyšlete i vy misionáře?" zůstala otevřená. Není ale aktuální? Pro nás v současné době? Bratří v Holandsku nám jdou příkladem. Oni totiž své misionáře vysílají, i když jich není mnoho.

oza + tp

Být samostatný... (a co k tomu patří!)

Po radikálních změnách ve východní Evropě je na denním pořádku vznik nových firem a podniků. Přitom existují kromě úspěchů a prosperity také případy neúspěchu a bankrotů. Pro učedníka Ježíše Krista otázka na otázku. V tomto článku přinášíme úvahu Helmuta Klotze (zveřejněný v časopise Die Botschaft 7/93, str.9), který by nás měl inspirovat k řadě úvah zásadního charakteru.

Autor patří k bratrským sborům, je více než 25 let samostatným podnikatelem, a tak zná jak výšiny, tak i úskalí této činnosti. Již téměř čtyři roky působí v nových spolkových zemích (Brandenburg) a zaměstnává tam 35 ze svých celkem 150 spolupracovníků. Protože je u nás situace v podstatě podobná jako v bývalé NDR, domníváme se, že tento článek může pomoci i těm z našich čtenářů, kteří se pustili (nebo se zamýšleli pustit) do soukromého podnikání.

Snem snad každého člověka je být "svobodný" a "nezávislý" a moci dělat to, co ho baví. Jako křesťané svobodní jsme a smíme se cítit svobodně, odevzdáme-li se vedení Pána Ježíše. Dodnes si to může každý vyzkoušet.

Ano k samostatnosti

Pro mnoho našich spoluobčanů, a to zvláště v postkomunistických zemích, se pojem "svobody" rovná pojmu "samostatnosti" či "nezávislosti". Co je po dlouhých letech nesamostatnosti člověku blíže, než se osamostatnit, stát se svobodným podnikatelem? S podnikáním pak automaticky spojujeme - více peněz, možnost sám si rozdělit svobodně svůj čas, lépe využít své schopnosti a v neposlední řadě si také poněkud polepšit ve svém životě proti dnešnímu stavu.

Je to špatné? Ne! - Bible a také náš Pán sám nás učí, abychom svěřené dary využívali k práci a tím také ke svědectví jiným. Sám Pán Ježíš byl podle Mk 6,3 samostatným řemeslníkem, než začal svou veřejnou činnost: "Což to není ten tesař...?" Co ale máme zvažovat? Jaké předpoklady bychom měli mít, abychom se mohli osamostatnit?

Praktické otázky

Domnívám se, že je zde nezbytné poctivě zvážit a zodpovědět si nejméně čtyři důležité otázky. Nezáleží přitom ani tolik na tom, chceme-li působit v oblasti řemesla, obchodu či v průmyslu. To důležité tedy je:

1. Schopnost. Co dokážu?

2. Kapitál. Jakým kapitálem mohu disponovat?

3. Vztahy. Jaké vztahy mám a jak je mohu vybudovat?

4. Iniciativa. Kolik do toho chci a musím vložit ze své osobnosti?

Samozřejmě je nutné mít na zřeteli celou řadu dalších činitelů. Chybí-li ale tyto předpoklady, neměli bychom se do samostatného podnikání vůbec pouštět.

K možnostem (schopnostem) patří: odborná kvalifikace, vzdělání a zručnost, logický úsudek, organizační schopnosti a umění myslet ekonomicky, rychlost a spolehlivost v práci a umění vyrovnat se okamžitě s neočekávanými situacemi.

U kapitálu je třeba zvážit: Kde získám prostředky k rozběhu činnosti? Nejprve je nutno investovat, teprve pak je možno počítat s příjmy! Výše základního kapitálu závisí zejména na druhu mé předpokládané aktivity. (Němci počítají s 50-500 000,- DM, u nás je nutné minimum 100 000,- Kč.)

Jaký význam mají vztahy?

Nemám-li zákazníky, kteří zaplatí mou práci, nemohu existovat. Kde je ale seženu? Kde jsou moji dodavatelé, moji spolupracovníci? Přátelské vztahy - láska k zákazníkům, spolupracovníkům a dodavatelům jsou základním předpokladem.

A ne na posledním místě iniciativa (nasazení): Jsem ochoten např. 5 let pracovat více a déle než většina lidí, mít méně volného času a méně dovolené, se sebekázní a schopností vydržet spoustu náporu a pochopení pro starosti, obavy a práci? Sama tvrdá léta práce a nasazení ještě nejsou zárukou úspěchu.

Jako úvod k manažerskému kursu si přečti prosím 2M 18,13-27!

(Mojšíš deleguje úkoly k vlastnímu odlehčení a k pokoji národa.) Manažerská práce totiž není nic jiného než počítání, rozdělení, udržet si přehled a dělat v pravý čas operativně to, co je třeba.

Jak vycházím s úřady? Uvádím jen některé - stavební úřad, pracovní úřad, finanční, zaměstnanecký svaz, úřad životního prostředí, obecní úřad, atd. Pamatuj si prosím, že pracovníci úřadů tě většinou nebudou chtít chápat. Mají prostě úplně jiná měřítka. Tu paragrafy, tam hospodářské podmínky či existenční obavy... Z toho vyplývá, že kdyby se měly dodržet všechny jednotlivé paragrafy uvedených institucí, mohli bychom rovnou zůstat doma a nechat toho. Rozhodnutí svědomí v jednotlivých konkrétních situacích z nás nikdo nesejme. Ale jak to děláme jako křesťané?

Záleží na prioritách

Na závěr bych vás rád povzbudil. Neexistuje snad žádné jiné povolání, které nás činí tak závislými a cítícími potřebu zůstat v závislosti na spojení s Pánem, jako právě svobodné povolání. Zde si člověk uvědomí potřebu modliteb, zde také zakouší v praxi, co to je Boží vedení. V žádném jiném případě nejsou údolí (rozuměj porážky) a vrcholy (tj. úspěchy) tak těsně vedle sebe, jako právě v případně svobodných aktivit.

Stanov si bezpodmínečné priority - jak v povolání, tak v životě vůbec. Nezapomínej na obecnství věřících a nezameškávej hodiny sejití ve sboru! Miluj lidi, se kterými se stýkáš. Bez lásky k bližnímu tvé obchody natrvalo nepokvetou! "Buďte světlem, buďte solí na této zemi!" Budeme-li to pomíjet, jak můžeme očekávat Boží požehnání? "Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak i vy ve všem jedněte s nimi" (Mt 7,12). Být samostatný znamená: hodně dávat, hodně sloužit, a teprve pak doufat, že se dočkám sklizně své práce.

Helmut Klotz

Zprávy ze sborů

Spomínáme: V podvečerních hodinách, v středu 22. augusta 1973, teda pred dvadsiatimi rokmi povolal Pán Ježiš do svojej nebeskej vlasti brata **Jána SIRACKÉHO**. Právom ho možno prirovnať k duchovným vodcom. Bol nie len zásadovým kresťanom, ale bol známy aj ako kazateľ Božieho slova, autor mnohých teologických článkov, prekladateľ piesňových textov z angličtiny a tak by sme mohli pokračovať vo vyratúvaní, čo všetko brat Siracký robil. Mnohí z dnešnej generácie si naňho už nepamätajú. Jeho písomný odkaz je však medzi nami. Iba u brata Juraja Potúčka je pripravených viac ako 1 500 úvah z Biblie. Azda raz uzrú svetlo sveta. Dnes vyberáme aspoň niekoľko myšlienok z článku, ktorý napísal krátko pred svojím odchodom do večnosti. Je to akýsi odkaz pre našu dobu.

"Dnes utekáme bleskove z jednej činnosti do druhej. Naša radosť sa vyparuje a naša duchovná silla upadá. Naše svedectvo pre Boha uniká a skutočný účel nášho života je tak marený. Smutná skutočnosť pri tom je, že týmto svojím počínaním zarmucujeme toho Pána, ktorému za jeho lásku dlhujeme všetko. Ako často sa Pán k nám prihovára: "Ukáž mi svoju tvár a daj mi počuť tvoj hlas." Ako často sa nás pýta: "Koho pošlem? Kto nám pôjde?" Naše myšlienky však blúdžia ktovie kade. Pán si želá, aby sme prichádzali k nemu, videli ho a zostávali uňho. Len potom nás môže použiť a poslať na svoju vinicu niečo konať. Pán má pre každého z nás nejakú prácu. Na nás je hneď a ochotne konať to, čo nám rozkáže..."

Dne 30.8.1993 se shromáždili věřící ve Strakonických k pohřebnímu shromáždění. K Pánu byla odvolána ve věku 82 let naše milá sestra **Božena Kostěncová**. V obřadní síni sloužili modlitbou, písní a slovem bratří T. Adámek, J. Staněk a V. Drbal, u hrobu P. Heryán z Prahy. Rozloučili jsme se písní Bůh buď s vámi, než se sejdem zas.

Před 19 lety jsme ukládali do hrobu tělo jejího manžela Josefa Kostěnce. Do styku s našimi shromážděními přišli v rodině Staňkově v Nezamyslicích u Sušice v Čechách. Dlouhá léta pak bylo v jejich domě ve Strakonických shromáždění, kde také na jejich svědectví se někteří lidé odevzdali Pánu Ježíši. Pán jejich svědectví poželal a věřící z okolí na ně s vděčností vzpomínají.

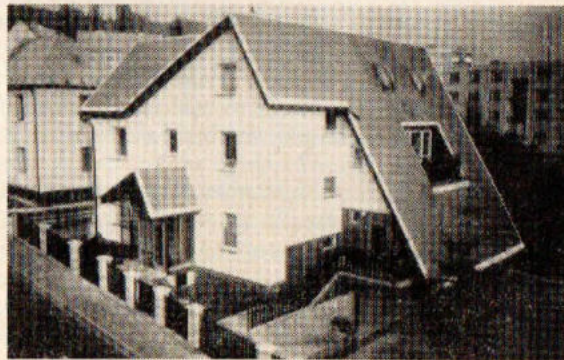
11. září 1993 odešla k Pánu života, kterého milovala celým svým srdcem, duší i myslí, také sestra **Stanislava Kostlánová** z Frýdku-Místku. Rozloučení s milou sestrou bylo 17.9.93 na frýdeckém hřbitově. I ona byla věrnou pomocí a oporou svému muži, bratru Bedřichu Kostlánovi, kterého jsme znali jako učitele a staršího bratra z článků v tomto časopise, z kalendáře Cestou životem i z konferencí a nečetných služeb po sborech v naší vlasti.

Těšínsko: Ve dnech 6.-14. 7. 1993 podnikl pěvecký sbor z Těšínska na pozvání bratří z biblické školy ve Wiedenestu autobusový zájezd do Německa a Holandska. Posláním bylo rozšířit bratrské styky mezi sbory v České republice a sbory v Německu a navázat nové vztahy se spoluvykupenými v Holandsku. Koncertní turné začalo 7. 7. 93 v modlitebné Biblické škole ve Wiedenestu. Zde se účastníci seznámili s historii školy, založené v roce 1905 v Berlíně a po skončení 1. světové války přestěhované sem do tohoto překrásného horského údolí. Měli možnost vidět portréty mužů, spojených s tímto misijním dílem. Ne bez zajímavosti je fotografie jednoho z prvních ročníků v knihovně školy, na

níž je také mezi frekventanty jeden z našich předních bratří, F. J. Křesina. 8.7. následovala prohlídka Horního zámku v Siegenu, rodném městě známého malíře Petra Pavla Rubense, známého dále svým hutním průmyslem a příslušností k panství nasajského rodu. Pěvecký sbor vystoupil v zámeckém parku několika písněmi, které vyvolaly ohlas přítomných. Večer vystoupili ve sboru Christliche Versammlung v Siegen - Geisweidu. 9.7. následovala prohlídka starobylého hradu Altena, kde zažili milou příhodu se svatebčany, kteří byli velmi překvapeni, když po příjezdu na hradní nádvoří jim okamžitě sbor zazpíval Pochod zajatých Židů z Verdiho díla Nabucco. Večer opět koncert ve sboru v nedalekém Dhale, odkud pocházejí našim věřícím známí Gosenbergovi. V sobotu 10.7. se nám věnoval bratr Siegfried Reh s manželkou při okružní jízdě městem Kolínem n/R. Při návštěvě kolínského dómu zpěváci zazpívali v této největší evropské gotické katedrále píseň Na sionu svatém. Po okružní jízdě následovala hodinová plavba lodí po vlnách Rýna. A pak rozloučení s milými Rehovými a přesun dále do severoněmeckého Weselu. Zde vystoupení v gymnáziu Konrada Dudena a ještě téhož večera přejezd do holandského Ter Apel, kde měli naši zpěváci výchozí bod pro cestování po Holandsku. 11.7. strávili v obecnství se spoluvykoupenými ve sboru "Rehobot" v městečku Stadskanaal, dopoledne společná Památka Páně, odpoledne opět koncert. Večer pak bylo křesťanské shromáždění v baptistickém sboru v Ter Apel, kde byli čeští zpěváci ubytováni. Zde rovněž posloužili řadou písní. Křtěni byli dva manželé polského původu, pro něž byla píseň v jejich mateř- štině milým překvapením. V pondělí 12.7. byl výlet po Holandsku v doprovodu bratra Jana Muldera, jízda po 32 km dlouhé hrázi, oddělující moře od sladkovodního jezera, asi hodinový pobyt u pláže Severního moře, pak jízda územím, kde asi před třiceti lety bylo ještě mořské dno, další jízda po hrázi mezi dvěma obrovskými vodními plochami a navíc jízda lodí po kanálech překrásného muzea v přírodě. A večer poslední koncert v městě Emmenu v kapli "Hebron".

Další dva dny pak cesta domů. O dojmy z cest se podělíme na jiném místě. Lze však jen stručně říci, jak je fantastické, že Boží děti mohou mít navzájem obecnství, i když jsou z různých národů. Ani jazyková bariéra nemůže zabránit projevům skutečné bratrské lásky. Byli jsme dotčeni láskou a srdečností, se kterou jsme byli přijímáni. Zdá se, že si budeme muset poopravit naše představy o německém národu. Na koncertech jsme se opa-

kovaně setkávali s bývalými sudetskými Němci, kteří si přišli vyslechnout koncert českých zpěváků a nejen vyslechnout, ale si i s námi povídat. Milým pohlazením domova bylo, když v dalekém Weselu jsme byli v modlitebně bratří přivítání nejen krásným moravským nářečím, ale i českou třenou buchtou. Stejně milé bylo i setkání s českými lékaři, žijícími v Holandsku, kteří četli o vystoupení českých

Sborový dům ve Vsetíně

křesťanských zpěváků v místních novinách, a ač sami nejsou věřící, do shromáždění přišli a navázali kontakty s věřícími. Kéž Pán dá, aby i oni mohli v Pánu Ježíši nalézt svého Pána. (tp)

Vsetín. *Chceme poděkovat všem spoluvykoupeným, kteří nás v průběhu posledních několika let podporovali při stavbě sborového domu, ať už na modlitbách či pomocí při práci na stavbě nebo finančně. S pomocí Páně je dům konečně v podstatě hotov a může sloužit svému účelu. Pán Bůh Vám požehnej za Vaši bratrskou lásku a pomoc.*

Křesťanský sbor Vsetín

U lesa na slunné louce plné barevných a voňavých květů stál domeček. A ne ledajaký! Z pohádek známe domeček na kuří nožce, co se neustále otáčí, domeček z perníku, domeček, kde bydlí medvědí rodinka i domeček, kde bydlí sedm trpaslíků a líbezná Sněhurka. Náš domeček má tvar srdíčka a bydlí v něm docela obyčejný kluk Lojzek.

Lojzek je kluk čistotný a pořádný. Všude má vzorně uklizeno a zamešteno. V oknech visí sněhobílé záclonky. Na stole je vázička s květinami

a stojí tu i konvička s kávou a dva roztomilé hrníčky a talířky. Lojzek je totiž hodný kluk a má svůj domeček Srdíčko stále otevřený a připravený každého pohostinně přijmout.

Jako právě před chvílí. Šel okolo pán, trochu sešlý, tvář celou strhanou a bledou, ruce i brada se mu třesou. "Jé, Lojzku, ty se máš, takový krásný domeček! Ten tě musel stát peněz," vzdychl si. "Já ubožák nemám kam hlavu složit, ani si kde aspoň na chvíli odpočinout, a takové mládě si tu žije jako král." Nuže, Lojzek není lakota, vyšel z domečku ven, vzal pána za ruku a vlídně ho pozval dovnitř. Ale to si dal!

Pán se nedal dvakrát pobízet, hned zasedl za stůl a snědl nejen veliký kus bábovky ze svého talířku, ale i z talířku Lojzkova. A jak u toho ještě mlaskal! Pak si říhl, rozvalil se na židli, dal nohy na stůl a začal se houpat na židli. Lojzek jen zíral...

Netrvalo dlouho a kolem šel další muž. Hromotluk, samý sval, obličej zamračený, na tváři jizva. A hned na Lojzka spustil: "Hele, mladej, uhní! Chci si odpočinout, jó..." A hrne se do domečku. Lojzek ani neměl čas protestovat. Chlapisko ho ve dveřích odstrčilo a už bylo uvnitř. "Heleme se, on už je tu kámo...! Tě pic! Pane Závist, jak se máte?" zahulákal.

"Ani se neptejte, pane Zlost. Jeden by se vzteky neviděl, když se rozhlédne kolem sebe. Já ubožák chodím světem sem a tam, nemám kam hlavu složit, každý mne vyhání a tady ten si žije jako v bavlnce" - fňuká.

"No jo, já se taky rád vzteky nevidím. To je moje!" huláká lamželezo a aby dodal

svým slovům patřičný důraz, s chechtotem kopne do stoličky a pak strhne krásné bílé záclonky.

Pan Závist ožil. To je ono! Když já nic nemám, proč by měl mít zrovna nějaký Lojzek? A rychle kopne do druhé stoličky. A pak strhne na zem kanafasový ubrus s malovanými hrnečky.

Lojzek se krčí v koutku a bojí se ozvat, aby náhodou nedostal talířkem, co pan Zlost vyhazuje se zlým smíchem z poličky.

Po setmění ti dva nezvaní hosté přece jen přestali. Sedí mezi střepey a převráceným stolečkem na polámaných židličkách a zhluboka spokojeně oddechují.

"Čau, frajeří!" ozve se ode dveří pisklavý hlas. Všichni, i Lojzek se otočí. Ve dveřích stojí štíhlý pan ve fialovém módním obleku, nažehlený, vymydlený, dokonale čistý. A hned ode dveří spustí: "Dívám se, dívám, jak se mí kamarádi předvedli. Ale to nic není, to já..." otočí se na Lojzka a začne se vytažovat, co všechno on dovede, nejen bořit, ale i stavět. To kdyby prý on chtěl, tak dá Lojzkův domeček do zítřka do pořádku. Ale co, kdyby chtěl, Lojzek svůj domeček nepozná. To on by dovedl celý domeček postavit znovu, udělal by z něho palác. Co palác, udělal by z něho královský zámek.

Lojzek jen lapá každé slovo nově přichozícího a diví se: "No ne! Co ten chlapík všechno neumí! A kde všude nebyl!" vrtí hlavou. Chlápkovy řeči jsou jako hojivá mast na bolavé místo a tak Lojzek běží do spíže, rychle připraví pro nově přichozícího večeři a trochu i uklidí nepořádek, co ti dva předchozí návštěvníci nadělali. Ani si pro samu starost o nového hosta nevšiml, že s ním jedná jako s onucí. "Lojzku, podej! Lojzku, přines mi! Lojzku, jak to, že není...?" komanduje. Teprve když chtěl Lojzek pozdě večer ulehnout do postýlky, došlo mu, koho si to do domečku pustil. Pana Pýchu!

"Vypadni!" - odstrčil ho pan Pýcha a vlezl si do postele sám v šatech i v botech. Pan Závist chodí kolem postýlky, prstem jezdí po pelesti a hrozně závidí panu Pýchovi, jak si bude dobře a v teplíčku spát. I pan Zlost chodí navztekanež okolo, nadává, kope do všeho, ale na pana Pýchu si netroufá. Moc dobře ví, že pan Pýcha je mezi všemi jemu podobnými, jako je Závist, Zlost, Lež, Nenávist a dalšími, králem. Že pan Pýcha je z nich nejhorší a že ho musí poslouchat. Co vám mám povídat! Ti tři se v domečku usadili natrvalo. Začali si tam hospodařit po svém a Lojzek jim musel chudák sloužit. Znáte přece pohádku o Popelce, ne? Jak musela sloužit svým zlým sestřím? I Lojzek byl teď taková Popelka pro všechno. Stal se otrokem pana Pýchy, Závisti a Zlosti.

Jednoho dne byl už Lojzek zcela od těch tří utrápen a svět ho přestal těšit (z domečku, kdysi tak krásného, upraveného a čistounkého byla ruina, jeho okolí bylo celé poničené a podupané), a tehdy se dověděl zajímavou novinu. Že je na světě pomoc, která se jmenuje Pán Ježíš. Je prý k takovým Lojzkům, jako je on, velmi laskavý, ale že nemilosrdně vyhání pány jako je Pýcha, Zlost a Závist.

Od té doby žil Lojzek v naději. Jednou se neprozřetelně třem nezvaným hostům u večeře o Pánu Ježíši zmínil. Pane, těm ale zaskočilo! Hlavně pan Pýcha celý strachy zbledl. Potom ale ti tři dali hlavy dohromady a dlouho do noci si něco neustále šuškali mezi sebou. A Lojzek pak následující dny litoval, že se před nimi o něm zmínil. Dělal mu teď ještě více zle než kdykoliv předtím. Ani ven před do-

meček ho nechtěli pouštět a ve dne v noci ho hlídali, aby snad nedal Pánu Ježíši nějak vědět a on nepřišel. Lojzek si užil trápení až až. Ale přece jen to nakonec dopadlo dobře. Pán Ježíš šel totiž jednoho dne sám okolo Lojzkova domečku a viděl, jak Lojzek sedí v koutku na schodech a pláče.

"Copak se ti přihodilo?" zeptal se.

"Když já si už nevím rady..." vzlyká Lojzek a pověděl mu všechno své trápení.

"Já jsem Ježíš a mohl bych ti pomoci, kdybys chtěl..." řekl.

"Ach, Pane Ježíši, tak mi pomoz! Pomoz mi od mých nezvaných hostů Závisti, Zlosti a Pýchy. Nebo mne utrápí." A Lojzek se opět rozplakal. A Pán Ježíš pomohl. To vám pak byla mela! Vstoupil do domečku Srdíčka a bez váhání začal tu bandu ničemů vyhánět. Jé, ti vám před ním utíkali! Pan Pýcha se strachy smrškl na pidimužička s pisklavým hláskem a cupy dupy, upaloval z domečku, div že ve dveřích Lojzka neporazil. I to lamželeso pan Zlost jak vám najednou zkrotl. Byl mírný jako beránek a poroučel se se samým "Ano, ano, jistě, samozřejmě..." Pan Závist se vytratil jako pára nad hrcem, Lojzek ani neví, jak.

Co teď? Domeček Srdíčko byl zbaven všech tří ničemů, ale jak vypadal! Všude špína, prach, nepořádek, záclonky strhané, hrničky a talířky rozbité, všude spoušť.

Lojzku, nezoufej. Je tu přece pomoc - Pán Ježíš. Když si ho pozveš do svého domečku Srdíčka, aby tam s tebou bydlel, pomůže ti dát domeček opět do pořádku. A nejen to, už se ti tam nikdy nebudou usazovat takoví darebáci. Ledaže bys svého nového hosta sám vyhnal z domečku.

Tomuhle Lojzek moc dobře rozumí. A tak od té doby v domečku Srdíčku bydlí dva - Lojzek a jeho Pán Ježíš. Domeček Srdíčko opět září čistotou a pořádkem, opět jsou všude samé květiny. Na stolečku stojí tři talířky a tři hrnečky. Pro Lojzka, pro Pána Ježíše, ale i pro náhodného přichozícího. Aby u Lojzka našel útěchu a pohostinství. Lojzek ví, že k němu budou chodit jen milí a potřební hosté. Však také zrovna včera přišla paní Ochota a Radost. Když pozdě odpoledne odcházely, slíbily, že o tak krásném domečku Srdíčku musí povědět i jiným sestřičkám. Ale hlavně své královně a paní, sestře Lásce. Aby určitě Lojzka navštívila.

No a ti pánové a jim podobní, co ještě nedávno Lojzka tolik trápili? Ti už nepřijdou. Kdepak! Oni sice občas brouzdají za domečkem v lese a moc rádi by se v něm znovu usadili, ale bojí se nového nájemníka.

***

Sedíme s celým oddílem namačkání ve stanu, každý bradu mezi koleny, aby se vešel na sražené postele. Venku prší, odpolední program odpadl a my se bavíme, jak kdo umí.

Právě jsem dovyprávěl pohádku. V duchu přemýšlím, jak dál. V nedělní škole - v besídce je to jiné, tam jsem doma. Ale tady podléhám rozpakům. Najednou nevím, co říci, jak to říci. Pochopí to děti? Nepochopí? To nejsou besídkové děti, ale "cizí". Fuj! Vždyť to není vůbec pravda! Vždyť to jsou přece "moje děti". Děti, které většinou znám ze schůzek během roku. Jsou to "moje děti", se kterými je mi dobře, které mám rád, na které se těším, sotva procitnu. Děti, které každý večer před usnutím svěřuji do Boží péče a ochrany. Děti, kterým vyprošuji požehnání a pokoj, který "převyšuje všeliký rozum lidský". Jsou to přece děti, kterým večer na dobrou noc pískám na flétničku "Dobrou noc, má milá" a ráno je budím touž píšťaličkou "Ivánku náš, copak děláš?" anebo "Rozvíjej se, poupátko" (to holčičkám).

Tak strejdo, s Boží pomocí do toho!

Děti tiše sedí a čekají, co bude dál. "Copak je? Proč mlčí?" říkají si asi. Pohladím Lucinku po vlasech a začnu povídat:

"Každý z nás je takovým Lojzkem, který má ve svém srdci nějakého toho nezvaného návštěvníka, jako byl pan Pýcha, Zlost a Závist, ale třeba také Neposlušnost, Lakota, Pomluva, Nenávisť a Neochota. Všem těm nezvaným hostům se říká dohromady Hřích. Každý z nás má v srdci nějaký ten hřích, co ho špiní.

Martin zápasí s neposlušností, Mirek s ošklivými slovy, Jana se lžít, že? I já mám v srdci občas nezvaného návštěvníka. A jak je těžké se ho pak zbavit. Kdybych si třeba nedal pozor a zalhal a řekl si: "To nic, to byla jen malinkatá lež", ta malinkatá lež se mi usadí v srdci a začne růst a hospodařit tam. A za pár dní řeknu jinou lež, už větší, pak ještě větší a zakrátko bych už musel lhát pořád, protože jinak by se přišlo na to, že jsem už i předtím nemluvil pravdu. Stal bych se otrokem lži.

Nebo tuhle Mirek. Řekne nějaké to ošklivé slovíčko a pak se omlouvá: "Druzí to přeče říkají také. To přeče nic není." Ale za čas s překvapením zjistí, že bez těch ošklivých slov už ani neumí mluvit. I když chce říci něco hezkého, stále se mu do toho pletou a on se co chvíli přerékne. Jen si poslechněte, jak někteří lidé hrubě mluví! A kolikrát si už ani ta zlá slova neuvědomují! Stali se otroky zlého slova.

Co myslíte, je možné, aby se člověk sám od sebe ubránil všem těm zlým návštěvám?

"Já bych to možná, až budu velký, dokázal. Ale teď to ještě neumím..." přiznává upřímně Jirka. Ostatní děti ale souhlasí s tím, že to nejde. Že je těch nezvaných hostů příliš mnoho a pokaždé někomu podlehnou.

Obrácím se na Jiříka a říkám: "Takovým nezvaným návštěvníkem není jen zlost, lež nebo pomluva, tedy skutek, ale třeba i zlá myšlenka. Vzpomeň si, když ti někdo ublíží a ty na něho nestačíš, protože jsi slabší! Nikdy tě nenapadlo, nebo sis nikdy nepředstavoval, co bys mu udělal, kdybys...?"

"To jo, to se mi stává" ožívá Jirka a chystá se nám vyprávět, co všechno by, kdyby... "No vidíš", skáču mu do řeči, "i to je hřích. I to je takový nezvaný návštěvník. A když mu dovolíš, aby se ti v srdci usadil, za čas se ti tam zabydlí a ty si pak při každé příležitosti představuješ, co bys tomu druhému zlého udělal, kdyby. Namísto toho, aby ses ho snažil pochopit, proč je takový. A na zlý skutek mu odpověděl láskou." Děti tohle znají a smutně mi přikyvuji na souhlas. Přestože jsou mnohé z nich ještě malé, znají už problém zlého skutku, zlé myšlenky a zlého svědomí.

"Všechno to, o čem jsem vám vyprávěl, naše srdce špiní." Dělá nás to před Pánem Bohem špiní. Podle těch zlých skutků a myšlenek, kterým se dohromady říká hřích, jsme před Pánem Bohem hříšníci."

"Lucko, jak to v té pohádce nakonec dopadlo?" ptám se.

"On tomu Lojzkovi pomohl ten, jak se mu říká, Pán Ježíš" snaží se odpovědět náš milý oddílový filosof.

"A proč?" - "No, on šel okolo a ten kluk brečel na schodech a toho Pána Ježíše prosil, aby mu pomohl."

"Takže Lojzek poznal, že na ty zlé návštěvníky ve svém domečku Srdíčku sám nestačí. A proto prosil o pomoc někoho, kdo má větší sílu i větší moc, jak takového nezvaného návštěvníka přemoci a vyhnat ho, že?" ptám se dětí a ty mi přikyvuji na souhlas.

Takže, drobtino, na závěr mého povídání vám řeknu jedno velké tajemství. Ta pohád-

ka nebyla pohádkou. Je to pravda. Lojzka jsem si vymyslel. Ale ty nezvané hosty už dnes všichni znáte. A víte, že to nejsou žádné pohádkové bytosti. Že doopravdy existují. I Pán Ježíš je skutečný. Já to vím, moc dobře to vím, protože bydlí v mém srdci, tady uvnitř. Až vás bude trápit nějaký ten nezvaný host, až vám bude smutno z toho, jací jste, až si nebudete vědět rady sami se sebou, od této chvíle víte, kde hledat pomoc. U Pána Ježíše. U Božího Syna. Jak se mluví s Pánem Bohem? Kdo to ví? No? Nic? Mám vám napovědět? Mo...

"Modlením!" vyhrkne Jirka vševěd.

"Výborně. Když se člověk modlí. A ví někdo, jak se to dělá?" ptám se.

Očekávám opět Jirkovu odpověď. Často se "jako" modlí, spíná ruce k nebi a dělá si z toho legraci. Ale on nic. Cítí, že tu jde o něco vážného, že se to nehodí, něco takového dělat. A tak mlčí! Všichni mlčí.

"Tak já vám to prozradím. Až vám bude smutno, zalezte někde do koutku, kde budete sami, a potichu, docela potichoučku zavolejte: "Pane Ježíši, pomoz mi od toho zlého, co mám ve svém srdci. Já si s tím nevím rady." A On vám jistě pomůže. Jako pomohl Lojzkovi v naší pohádce - nepohádce.

Tak, to je konec našeho povídání. Venku přestalo pršet, půjdeme se projít do lesa..."

skr

Uhol nadhľadu

*Malé dieťa sa pozerá na životné trampoty
prelomu tisícročí
očami bezstarostnosti.*

*Mladý junák sa pozerá
na zajtrajšie neistoty
očami vychádzajúceho slnka
nad zelenou lúkou nádeje.*

*Starý a chorý veterán
už iba pozerá dozadu
opierajúc sa o palicu
akého - takého dneška.*

*Na ústrednom trhovisku
som stretol
nákupmi oblaženú kresťanku
uprostred nášho výletu
na hrboľatú matičku Zem.
- Nemáme to tu ľahké, povedala.
- Ešteže sa na všetko
z Božej milosti môžeme pozerat'
z nadhľadu viery vykúpených
pre večnosť.
Tak povedala a ja som sa tak isto
pozrel pootvorenými očami veriaceho.*

jk

Z obsahu XXV. ročníku:

VÝKLADY

Božia stavba - 78
Cirkev Kristova a demokracie - 18
Co brání vstupu hříchu do mého života? - 5
Co je to hřích k smrti? - 70
Jak se dostane hřích do života křesťana? - 5
Jedinečné události v knize Skutků - 9a
Jeremiáš, vyvolený prorok - 67
Opustený - 25
Pravá modlitba - 1a
Trojí stádium hřícha - 14a
Vernost v malých veciach - 33
AKTUÁLNÍ PROBLÉMY
Byt samostatný - 89
Falošné evanjelium a lacná milosť - 3a
Istota viery - 39
Jak se slušně chovat? - 20a
Je tanec hřích? - 48
Koho si mohu vzít? - 35
Náboženství - anebo Kristus? - 74
Rady ženám žijícím s nevěřícím partnerem - 22a

ÚVAHY

Aby sme sa tam hore hodili - 68
Bděte - 77
Bůh, který čeká - 56
Člověk - stádní tvor a samota - 54
Čo mi ešte chýba - 72
Čo bude potom - 85
Děkujeme sa všechno - 23
Kolumbovo vejce - 22
Krátke neobyčejné svedectvo - 21
Křesťané v boji - 65
Ktorá cirkev môže spasit? - obálka 2
Milosť a milosrdenství - 53
Nemá pevnost - 10a
Neohraničené odpúšťanie - 19
Nezabudol si na niečo? - 2
Odznovu - 23
O kuriatku, ktoré všetko vedelo - 59
O mravcovi, ktorý mudroval - 20

O pokoji - 55
Pohádka o domečku srdíčku - 93
Pravá tvář - 5a
Problém s nadváhou - 47
Proč nekouříme? - 84
Před použitím přečíst - 34
Příliš mnoho knih - 10
Tisňové volání - 20
Tři Pavlovy prosby za Kolosenské - 50
Tři pokušení, tři lidské slabosti - 1
BIBLICKÝ ZEMĚPIS
To je Izrael - 10a, 15, 41
"Suché kosti" se začínají probouzet - 13a
SVĚDECTVÍ, ZKUŠENOSTI
Hloupá kláda - 28a
Mé svědectví - 28
Moje svedectvo - 29a
Můj návrat - 76
Obaja zachránění - ale aj pre večnosť? - 16a
Při plném vědomí - 38
Učím sa chodit s Ježíšom - 52
Z Moravy až na konec Evropy - 87

ZPRÁVY - MISIE

Korea, konfucionismus kontra křesťan. - 24
Misie kontra antropologie? - 82
Zajímavosti - 17a

DOPISY

Milá Eva - 22a
AKTUALITY
Pre Krista 93 - 30
Přečetli jsme za vás... 80
Zase falošní Kristovia - 31

HISTORIE

Henry Craik - 24a
Georg Müller - 5

BÁSNE

Hořké vody - 25a
Nátlaky - 9
Novoroční touha - 81
Reklama - 51
Uhol nadhľadu - obálka 3

Všichni, kteří připravujeme a expedujeme tento časopis, přejeme Vám - drazí čtenáři - mnoho Boží milosti na každý den roku 1994